

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๓ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๕๑

สารบัญ

หน้า

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ (สามัญ)

๑. กะที่ถาม

- (๑) เรื่อง วิชาน์บั้งกันโรคระบาดของนาย
กว้าง ทองทวี ตามกระทรวงการสาธารณสุข ๓๕
- (๒) เรื่อง การดัดคำโศกธารณีพิมพ์แก้เด็ก
นักเรียน ของกระทรวงธรรมการวิเศษ ยาม
กระทรวงคมนาคม ๓๕-๔๑

	หน้า
(๑) เรื่อง ระเบียบข้าราชการพลเรือนของบ้าน และเมืองหลวงใหม่ ของนายขุฑุท ซึ่งออก ตามพระพงศาวดารใหม่	๕๑-๕๐
(๒) เรื่อง ราชชนกสังฆมณฑลไฟ ของนาย ทรงพิ ลีธรรมวัฒน์ ตามพระพง ศาวดาร	๕๐-๕๔
๒. เรื่องพระราชนิพนธ์ฉบับใหม่ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๕๑ ของนายเสงศกร เปี่ยม พงษ์สุภกิจ	๕๔-๗๑
๓. เรื่องพระราชนิพนธ์ฉบับใหม่ กฎหมายซึ่งออก โดยพลัดออก พุทธศักราช ๒๔๕๑ ของนาย เสงศกร เปี่ยม พงษ์สุภกิจ กับนายเลียง โรจนการ	๗๑-๗๗
๔. เรื่องฉบับใหม่ของสมเด็จพระบรมชนกและวันเริ่ม สมัยราชวงศ์สุโขทัย พ.ศ. ๒๔๕๑ ของนาย กิจจา วิเศษวิสัย (ละโว้เมืองเก่า)	๗๗-๘๕

รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ (สามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน: วันน้อมสมาชิกมาประชุม ๗๖ คน ครบ
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ กระตุ้นถาม กระทั่ง ๑ เรื่อง วัคซันยี่ห้อกันโรค

ระบาดของนายกว้าง ทองทวี นายกว้าง ไม่มา ไม่ได้มอบหมายให้ใคร
ถือว่าเป็นอันถอนไป

กระทั่ง ๒ เรื่องการรลค่าโดยสารรถไฟแก่แก่นักเรียน ของ
หลวงอรรถพรพิศาล

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด): ข้าพเจ้าขอตั้ง กระทั่งวัน ตาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้

การที่ทางราชการรลค่าโดยสารรถไฟให้แก่แก่นักเรียน เพื่อลด
มูลลำนาค่าตั๋วรถไฟของราคาเดิม ตั้งแต่วันที่ ๑๕ เดือนกันยายน
ขอถามว่า บางจังหวัดไม่มีการคมนาคมทางรถไฟและรถยนต์ คงมี
แต่ทางเรือเท่านั้น เช่นจังหวัดตราด และระยอง ฯลฯ รัฐบาลจะช่วยเหลือแก่นักเรียนในเรื่องค่าโดยสารรถไฟอย่างไรบ้าง หรือไม่

หลวงคหกรรมบดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
รัฐบาลขอตอบว่า เรือต่าง ๆ ซึ่งเดินทางฝั่งตะวันออกของอ่าวไทยนี้ ไม่

ไต่ถามขององค์การของรัฐขาด แต่บริษัทและเอกชนเป็นเจ้าของ ซึ่งรัฐบาล
ไม่อยู่ในฐานะที่จะสั่งให้ลดค่าโดยสภาวะได้เหมือนยกที่คำสั่งให้กรรมรถไฟ
ลดค่าโดยสภาวะให้แก่นักเรียนกลัฏฐิมูล้านาในอัตราครึ่งราคา ตั้งแต่ ๑๕
มี.ค. ๒๔๑๑ นั้น

อังกาไรท์ก็ เพื่ช่วยเหลือให้แก่แก่นักเรียนไต่เดินทางกลัฏฐิมูล้านา-
เนาทางรถไฟในอัตราค่าโดยสภาวะพิเศษ รัฐบาลจึงได้ซื้อรถยนต์ไปยังเจ้าของเรือ
ต่าง ๆ ซึ่งเดินทางฝั่งตะวันออกด้วย ให้พิจารณาแล้ว

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า รัฐบาล
ขาดหรือรัฐบาลนครวัดมีความผิดหรือว่าละทิ้งหรือหรือไม่

หลวงคหกรรมบดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ทวง
ว่าคงได้รับความร่วมมือจากบริษัทและเจ้าของเรือ

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ถ้าหากว่าไม่ได้ริบความร่วมมือ
มี รัฐบาลจะช่วยเหลือประการใดหรือไม่

หลวงคหกรรมบดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : รัฐบาล
ได้คอยแล้ว รัฐบาลไม่มีอำนาจที่จะสั่งเรือต่าง ๆ ได้ เพราะเหตุ
ว่าไม่ใช่ของรัฐบาล

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : การที่รัฐบาลลดค่ารถไฟให้
แก่นักเรียนที่โรงเรียนที่กลัฏฐิมูล้านานานครั้งหนึ่ง ก็เท่ากับรัฐบาลลดเงิน
ให้แก่แก่นักเรียนกลัฏฐิมูล้านาครั้งหนึ่งเหมือนกัน แทนที่จะคิดลดไฟขา
หนึ่ง รัฐบาลลดให้ ๕๐ สตางค์ เท่ากับรัฐบาลขาดรายปีที่หรือออกเงิน
ให้แก่แก่นักเรียน ๕๐ สตางค์ ก็เท่ากับรัฐบาลออกเงินให้แก่แก่นักเรียน
เหมือนกัน ถ้าหากว่ารัฐบาลขอความร่วมมือจากเรือชายฝั่งบ้านครวันดล
ไม่ได้ รัฐบาลจะลดราคาออกเงินให้แก่แก่นักเรียนกลัฏฐิมูล้านาตามจังหวัด
ของตัวครั้งหนึ่งได้บ้างหรือไม่

หลวงคหกรรมบดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
สำหรับเรื่องเงิน ซึ่งรัฐบาลจะออกนั้น เป็นรายได้ของรัฐบาลที่คงเสียไป
และเวลาทางกระทรวงคมนาคมที่หวังจะทวีความ ร่วมมือจากบริษัททั่วโลก
ซึ่งหวังว่าเขาคงให้แน่ ๆ

ประธานสภาผู้แทน : ระบุที่ต่อไป เวลางการสร้างทางขึ้นลง
เครื่องขึ้นที่สนามบินดอนเมือง ของนายชงขุท พงภพ กรมกระทรวง
กลาโหม

นายชงขุท พงภพ (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ดังต่อไปนี้

ด้วยปรากฏว่ารัฐบาลจะได้ตกลงสร้างทางขึ้นลง สำหรับเครื่องบินที่
ดอนเมือง ได้มีการประมูลโดยบริษัทสำคัญหลายบริษัท รวมทั้งให้เสนอ
แบบแปลนมาพร้อมด้วย

ทราบต่อมาว่า ทางการตกลงด้วยวาจาจะให้บริษัทฟาร์อีสต์แล้ว
พอแต่เป็นผู้รับประมูล แต่ยังไม่ได้เซ็นสัญญา เรื่องนี้มีการซุบซิบในหมู่
ประชาชนไปในทางอุกศล กล่าวกันว่าผู้มีอำนาจในราชการดำเนินการ
ไปในทางไม่สุจริต จนกระทั่งผู้บัญญัติมาตรการทางอากาศโยธาออก เรื่อง
นี้เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของประชาชนต่อรัฐบาลมาก

จึงขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมว่า

๑. ความจริงเป็นอย่างไร
๒. บริษัทใดบ้างประมูลโดยกำหนดทั้งราคาเท่าใด และตามราคานั้นใช้เหล็กก่อกั้น
๓. บริษัทที่ทางการกำลังจะตกลงให้ประมูลนี้ กิจกตามส่วนของแบบแปลนแล้ว ราคากลับกว่าหรือแพงกว่าบริษัทอื่น
๔. ในการประมูลนี้ทราบว่า ได้ลิด จำนวน ความยาวของทางขึ้น

สูงจาก ๒๕๐๐ เมตร เป็น ๑๘๐๐ เมตร ทั้งนี้โดยมิได้แจ้งให้ผู้ประมูล
รายอื่นทราบ เพราะเหตุนี้

๕. แยกบปเสนที่มีผู้ทรงคุณวุฒิรับรองหรือไม่

นาวาเอก หม่อมเจ้ารังษิยาทร อมาภกร รัฐมนตรี : รัฐบาลขอ
ตอบดังนี้

ข้อ ๑ ความจริงเมื่อพิจารณารหัสร่าง งานนี้ ทางราชการ ได้จัด
การคัดเลือกประมูลสร้างทางวิ่งชนลง โดยประกาศให้ผู้มีสิทธิ์ต่าง ๆ เสนอแบบ
แปลนการก่อสร้างพร้อมกันเสนอราคาขึ้นต่อคณะกรรมการ ซึ่งได้จัดตั้ง
ขึ้นสำหรับเรียกซองประมูลตามระเบียบของทางราชการ ปรากฏว่ามีผู้มีสิทธิ์
ที่เสนอราคา มา ๓ บริษัทดังนี้ คือ

- ๑. บริษัทคริสเตียน ๒. บริษัทสหยาเจ็ด ๓. บริษัทฟาร์อีสต์

แอร์พอร์ตแอนคเอร์เวย์

คณะกรรมการได้ปรึกษากันพิจารณาการประมูลตามระเบียบ และ
นำเสนอผู้ บังคับบัญชางานได้ รายนามผู้จาก คณะรัฐมนตรีให้ดำเนินการ ได้
ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาผลการเสนอในสัญญาซึ่งจะได้ลงนามต่อกันเป็น
หลักฐาน

ส่วนเรื่องที่จะเห็นไว้ในทางลฤศลใด ๆ ไม่มี ถ้าท่านสมาชิกมี
หลักฐานขอได้โปรดเสนอจะพิจารณาโดยด่วน

การท ผบ.ทอ. ลาออก ไม่เกี่ยวแก่เรื่องนี้

ข้อ ๒ บริษัทที่ชนะประมูลในวันถัดจากนี้คือ

บริษัทคริสเตียนตั้งราคา ๕๕,๕๕๖,๐๐๐ บาท

บริษัทสหยาเจ็ดตั้งราคา ๕๓,๘๘๘,๐๐๐ บาท

บริษัทฟาร์อีสต์ ๕ ตั้งราคา ๓๗,๕๓๐,๘๒๓ บาท

ทั้งนี้สำหรับระยะ ๓๕๐๐ เมตร และตามราคานี้ใช้เหล็กเส้นดังนี้

บริษัทคริสเตียนนั ใช้เหล็กเส้นขนาด ๑๖ มม. บริษัทสหไทยเจ็ท
เหล็กเส้นประมาณ ๓๐ ตัน บริษัทฟาร์อีสต์ ฯ เหล็กเส้นประมาณ ๓๕ ตัน

ข้อ ๓ เมื่อศึกษาค่าส่วนประกอบแยกแปลนแล้ว ปรากฏว่า ราคาของ
บริษัทฟาร์อีสต์ ฯ ถูกกว่าราคาของบริษัทอื่น

ข้อ ๔. เหตุผลความยาวของทางขมลงจาก ๒,๓๐๐ ม. เป็น
๑,๕๐๐ม. โดยที่มีแรงให้ผู้ประมูลรายอื่นทราบด้วยนั้น เพราะว่าบริษัท
ฟาร์อีสต์ ฯ ได้เสนอราคามาถูกกว่าบริษัทอื่นอยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้อง
ต้องแจ้งให้ผู้ประมูลรายอื่นทราบ และจะไม่เป็นการยุติธรรมแก่ผู้ยื่น
ประมูล ดังข้อข้างโรก็ตาม บริษัทสหไทยเจ็ท ได้ยื่นมาภายหลังมีการแก้ไข
แยกให้ขมลง และทางวิ่ง ๑,๕๐๐ ม. ราคา ๓๓,๓๑๑,๐๐๐ ซึ่งก็ยัง
เป็นราคาแพงกว่าบริษัทฟาร์อีสต์ ๒,๓๑๐,๐๐๐ บาท

ข้อ ๕. ขอทูลขอว่า มี โคนายช่างของบริษัทได้รับรองมาขึ้นคัน
ที่ ๑ ต่อมาได้มีเจ้าหน้าที่ผู้ทรงคุณวุฒิของกรมทางกระทรวงคมนาคม
เป็นผู้ตรวจแยกและรายการคำนวณตามหลักวิชา ในที่สัดโศกถาวรพิตุจน์
ตกลงให้รับน้ำหนักได้ตามข้อกำหนดก่อนดำเนินการสร้างต่อไป นอก
จากนั้น ความซัดสัญญาก่อสร้างบริษัทจะต้องรับรองความมั่นคงแข็งแรง
ของทางวิ่งเป็นเวลา ๕ ปี

นายยงยุทธ พึ่งภพ (อุปราชธานี) : ข้าพเจ้าขอ ขัด ทำน
รัฐมนตรีกลาโหม ในการประมูล ได้ทำถูกต้องตามหลักประมูลหรือเปล่า
ที่ว่าไม่มีเสียงซุบซิบกันนั้น ข้าพเจ้าว่าไม่เป็นความจริงเพราะว่าในหมู่
ประชาชนนัก ในทางหนังสือพิมพ์ไทยหรือต่างประเทศก็ได้มีเสียงซุบซิบ
กันอยู่ และทำให้ข้าพเจ้าว่าไม่มีผู้มีอำนาจในทางราชการดำเนินการ
ไปในทางทุจริตนั้นจะให้ข้าพเจ้าเชื่อข้าพเจ้าเชื่อไม่ได้ ข้าพเจ้าสงสัย
ในวิธีการประมูลเป็นอย่างยิ่ง ที่ข้าพเจ้าสงสัยคือ ๑. วิธีการประมูล คือ

๑. ในการประชุมของคณะกรรมการครั้งที่ ๒ คณะกรรมการลงมติเด็ดขาดแล้วว่าใช้ข้อเขียนแปลนของวิธีฟาร์ซิสต์ฯ เช่นอันตกไปเนื้องจากว่า ๑. ไม่ส่งรายการคำนวณไทยละเอียด ๒. ไม่มีกรกำหนดราคาตัวข้อ ๓ ยังมีการจุดเปลี่ยนแปลงรายการได้ ข้อ ๔ แปลนไม่มีแล้วเหตุใดกรรมการคณะเดียวกันที่ตกลงกันในการประชุมครั้งที่ ๒ ของการประชุมแล้วจึงมาตกลงให้ไปประมูลอีก ทั้งนี้ข้าพเจ้าสงสัยวิธีการของกรรมการว่าในการประชุมครั้งที่ ๓.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ ตามปรกติกระตุ้ชักอภิปรายไม่ได้ เพราะฉะนั้นประเด็นไหนรัฐบาลแก้ไขถ้ามีประเด็นนั้น

นายบงกช พิงภพ (อนุรักษธานี) : ขอประทานโทษ ข้าพเจ้าไม่สงสัยในการที่มีการทุจริต ข้าพเจ้าสงสัยวิธีการของกรรมการที่ประมูลอย่างข้อ ๑ ตกแล้วแล้ว ข้อ ๒ ในการที่กรรมการแถลงครั้งที่ ๓ เมื่อกรรมการแถลงว่าแยก แปลนของฟาร์ซิสต์ ไม่มีเป็นความจริง หรือ ไม่แล้วในการประชุมครั้งที่ ๕ กรรมการคนเดียวกันนั้นก็แถลงว่า ครั้งที่ ๓ ใช้ไม่ได้ แล้วคตินั้นเป็นความจริงเพียงไร แล้วเรงทว่ามีกัญชากรวดงทพธอากาศลาออก ไม่ใช่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าสงสัยว่าเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือข้าพเจ้ามาว่ากรวดงแม่ทพธอากาศลาออกเนื่องจากว่า หนังสือของคณะรัฐมนตรีในสมัย ๔๐ วัน ได้มีคำสั่งถึงแม่ทพธอากาศให้แม่ทพธอากาศตั้งกรรมการประมูลเรียกบริษัทหลายเจ้ามาค้าราคานั้น ความจริงเป็นอย่างนั้น.....

ประธานสภาผู้แทน : กระผมขอขอยกให้ทราบว่า กระตุ้คั้งชักไ้ในประเด็นที่รัฐบาลแก้ไขไม่หายสงสัย มาอภิปรายประถอยเรื่องอย่างนั้นดีกว่าเสีย ขอให้ฟังคำพูดกันนี้ๆ หน่อย ตามธรรมเนียมคำตั้งชักประเด็นที่รัฐบาลแก้ไขไม่หาย เรื่องของกระตุ้มีเท่านี้ ถ้าอภิปรายประถอยเรื่อง

ก็เป็นเรื่องที่ได้กันใช้กันมาไม่มีที่สิ้นสุด สำหรับเรื่องต้นไม้แล้วเรื่องต้นไม้
เป็นเรื่องที่ทานสงสัยก็ วิทยาลัยก็ชอบแล้ว แล้วทานไม่หายสงสัยมีข้อเท็จ
จริงอย่างไรก็ได้เห็นผลเป็นลายลักษณ์อักษรตรงคือวิทยาลัยอีกต่างหาก ถ้าทำ
อย่างนี้ไม่มีที่สิ้นสุด

นายขยยุทธ พงภพ (อภิลราชธานี) : ประธานโทษ เรื่องแม่
ทัพอากาศลาออกก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ คอยเกี่ยวกับเรื่องสร้างสนามบินขึ้นใหม่
ใหม่? แล้วข้าพเจ้าทราบว่าความจริงเป็นอย่างนี้ในการที่แม่ทัพอากาศออก
ขึ้นนี้ข้าพเจ้าซักในความจริงว่า ความจริงที่แม่ทัพอากาศลาออกนั้นตรง
จากว่ากรรมการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บัญชาการกองทัพอากาศ แล้ว
แม่ทัพอากาศจึงลาออกเกี่ยวกับเรื่อง ประมุขขึ้นใหม่ ข้าพเจ้าถาม
อย่างนั้น ข้อ ๓ ที่ทางการบอกว่าแผนเปลี่ยนของบริษัทยาสูบดีกว่ากัน
นั้นสงสัยว่าทางรัฐบาลได้คิดอย่างไร ระคิดตามยนิท หมายถึงความ
ของเปลี่ยนที่เหมือนกัน หรือคิดว่าใช้ไม่ได้ดีกว่าลาออกที่สุด ข้าพเจ้า
ทราบว่าด้วยบริษัทยาสูบที่ดี และขอเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมหรือ
ไม้ ความจริงที่ข้าพเจ้าทราบว่ามันไม่ถูกต้อง คิดตามยนิทที่ตรงกันแล้ว
ในการประมุขในข้อที่ ๔ ที่บอกว่าลาคความยาวของ โดยไม่ได้ชี้แจงให้
บริษัทยาสูบอื่น เพราะว่าเป็นบริษัทยาสูบไม่เกี่ยวกับการประมุข ข้าพเจ้า
สงสัย นอกจากนั้น ๒,๒๐๐ เป็น ๑,๘๐๐ เมตรมีการวัดอีกจริงหรือไม่เกิด
แต่ลดแต่ต่างเปลี่ยนแปลงจากการประมุขแบบเดิมอย่างที่ว่าข้าพเจ้าทราบมาก
นอกจากนั้น ๒,๒๐๐ เมตรเป็น ๑,๘๐๐ เมตร มีการลดจากล้อเดียวมา
เป็นล้อคู่ก็ด้วย อย่างนี้จริงหรือไม่ ทำไม่จึงไม่ชี้แจงให้บริษัทยาสูบ
การเปลี่ยนหลักการใหญ่เป็นการเปลี่ยนแปลงหลักการได้ ข้อ ๕ ที่ท่าน
ว่าผู้ทรงคุณวุฒิรับรอง เมื่อรับรองแล้ว ก็มีบริษัทยาสูบ และข้าพเจ้า
ทราบว่ามีการที่เป็นอย่าง วิทยาลัยมักกัน ข้าพเจ้าขอเรียนถามอย่างนี้

นาวาเอก หม่อมเจ้ารังษิยากร อากาศ รัฐมนตรี : ขอตอบว่า

พ.ศ. ควง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : เพื่อจะให้พิมพ์ข้อสังสัย
เรื่องผู้บัญชาการทหารอากาศเสด็จออก ความจริงเรื่องผู้บัญชาการทหาร
อากาศเสด็จออกไม่เกี่ยวข้องกับสนามบิน คือท่านมาบอกท่านว่า ท่านมีราชการ
คร่ำครวญมานานแล้วและอายุก็มากแล้วก็อยากจะพักผ่อนสักที ผมก็เชิญตัว
ท่านมาบอกว่าคุณพลวงก็ขอภักดิ์ ต้องอยู่ช่วยกันก่อน ผมเองก็ทราบ
คร่ำครวญเหมือนกัน เพราะฉะนั้นขอให้ช่วยกันก่อน ท่านก็ว่าถ้าอย่างนั้น
ท่านก็อยู่ที่ไป ไม่ไปเกี่ยวข้องกับสนามบินเลย ไม่รู้ว่าใครเอาไปพูดว่า
อย่างไรว่าเกี่ยวข้องกับสนามบิน นั่นมันคนละเรื่อง

นายงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : เมื่อก่อนข้าพเจ้าได้ถาม
ว่าการประมูลนั้นถูกต้องตามหลักหรือไม่แล้วรัฐบาลก็ยังไม่ได้คอย และเรื่อง
ที่ว่าว่ามีผู้ทรงคุณวุฒิบริวาร อธิบดีกรมทางหลวงเพื่อสวัสดิศกพิสัยอะไร
นั้น แล้วก็มีนายอภัย วุฒิสกุล นายอภัย วุฒิสกุล คนนี้ใช้พิมพ์เขียน
อนุกรรมการสำหรับบริวารประมูล และนายอภัยคนนั้นก็เคยตรวจแบบแปลน
ว่าใช้ไม้เท้าทั้ง ๓ แบบ ถ้าให้ผ่านก็ผ่านได้ แล้วก็บอกว่า.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ ขอให้ทุกคนฟัง แล้วคุณหน้าผม
คือที่บอกคุณอย่างนั้นไม่จำเป็น ข้อเท็จจริงมันคนละอย่าง รัฐบาลได้มา
อย่างหนึ่งคุณได้มาอย่างหนึ่ง คุณถามอย่างหนึ่ง รัฐบาลตอบอย่างหนึ่ง ฉะนั้น
ขอให้จึกที่รัฐบาลตอบและยังไม่จำเป็น

นายงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าซักในข้อถาม
ก็ขอยกให้แจ่มแจ้งว่าที่ว่าการกรมการบริวารนั้นมี ๒ นายเท่านั้น อธิบดี
กรมทางคนหนึ่ง และนายอภัยคนหนึ่ง เกี่ยวกับบริวารรองงานสร้าง
สนามบิน เป็นเงินตั้ง ๓๑ ล้านบาท เป็นการใช้จ่ายเงินเป็นประวัติการณ
ตั้งแต่ตั้งประเทศมา ไม่เคยมีประวัติการณว่าที่ไหนใช้เงินอย่างนี้ แล้ว
ทางรัฐบาลคงมีผู้ชำนาญบริวารเพียง ๒ คนเท่านั้น เป็นการสมควรแล้ว
หรือ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ ขอโทษจริง ๆ ที่ท่านนั้น
อภิปรายถึงนั้น รัฐบาลบอกว่าควร कुछบอกว่าไม่สมควร อย่างเรื่อง
วิชาการประมวล รัฐบาลคอยขัดแหวดแล้ว ผมก็มีบันทึก แล้วคุณก็ชักช้าอีก
นี่เป็นตัวอย่าง และคำที่คุณอภิปราย รัฐบาลบอกว่าคุณอภิปรายไม่ถูก
รัฐบาลว่าอย่างนี้ ผมเองก็ต้องการให้คุณชี้ให้เห็นว่าคุณชักช้าไม่แจ่มแจ้ง

นายยงยุทธ พึ่งภพ (อนุสรธาธานี) : ความที่ว่าการบริกรรมมี
วิธีทำพิธีฮีสต์สร้าง เพราะว่าเคยสร้างมาแล้ว ๒๗ แห่ง ข้าพเจ้า
ทราบมาว่าความจริงวิธีทำพิธีฮีสต์สร้างเพียง ๔ แห่งเท่านั้น และความจริง
เป็นเช่นนั้น รัฐบาลไม่คัดค้านส่วน ข้าพเจ้ามีหลักฐานว่า ครั้งแรก
ที่เคียววิธีทำพิธีฮีสต์สร้างเพียง ๔ แห่งเท่านั้น แล้วที่รัฐบาลบอกว่า
สร้าง ๒๗ แห่ง รัฐบาลได้คัดค้านหรือไม่ แล้วเกี่ยวกับการประมวล
ข้าพเจ้าสงสัยอยู่ที่ขณะนี้ รัฐบาลได้ตั้งหลักการประมวลว่าค่าของที่ดินที่จะ
ทำแยกแปลงนี้ ๔๕ เกะ ข้าพเจ้าสงสัยว่าค่าของที่ดิน ๔๕ เกะ รัฐบาล
ได้คัดค้านมาพร้อมกันแล้วหรือ แล้วจึงมาตั้งเป็น โจทก์เพื่อให้ทุก ๆ วิธีที่
ออกแยกแปลงเอง แต่ในวิธีที่เสนอของวิธีที่เอง ทำไมรัฐบาลไม่เสนอ
แยกแปลงเอง

น.อ.ม.จ.รัชชียากร อากาศ รัฐมนตรี : การประมวลที่ดู
แยกทุกอย่างมา ถ้าไม่ดูข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เพราะได้ไปปฏิบัติ
ตามทางราชการที่ได้เคยทำมาแล้วก็ทำวิธี

การบริกรรมของท่านอ้างว่า ๒ คน เท่านั้นไม่ถูก ความจริงมากกว่านั้น
เพราะคณะกรรมการทั้งหมดต้องบริกรรมแยกกันทั้งหมด แล้วในการเงินของ
บริษัทยังมีการบริกรรมโดยแบ่งค่าของอเมริกันเป็นผู้บริกรรม แปลว่าเงิน
ของบริษัทยังบริกรรมได้ ไม่อย่างนั้นแบ่งค่าเขาไม่บริกรรม ส่วนการบริกรรมของ
นายช่าง นายคณัน ข้าพเจ้าได้คัดค้านถามมาแล้ว โกลโลเนลวนซ์

หรือทุกทหารอเมริกันและมีสี่คอสต์คอคอมเมอริเชียนสแอกทแพช เพราะ
 คนนั้นถ้า نابก็ไม่มีเคยส์วางจิ้งแล้ว เขาก็คงไม่มีร่องมา แต่คนเขาก็ได้
 วัลรอมมาแล้ว เรื่งการออกแบยเองหรือไม่มีออกแบยเจงนั้น ที่เราไม่ได้
 ออกแบยเจงนั้น เพราะว่า การออกแบยสนามบินมีหลายอย่างหลายประการ
 เพราะว่าถ้าเราออกแบยไม้คืออาจจะแพงก็ได้ เราได้แบยมาหลายอย่างเรา
 มาตรวจเขาคักว่าเขียนออกแบยของเราเอง เพราะเราจะได้เลือกเอาแบย
 ที่ถูกถูดถาวรและแข็งแรง เราจะมานั่งออกแบยทำไม้คนเดี่ยว เราเลือก
 เอาไม้เยะแบะที่เขาวออกแบยมาใหม่ ผมทรายว่าควิสเคยนั้น ทวีเฟาริส
 เขาก็ได้ทำแบยมาจากเมืองนอก เขาส่งแบยมาขอแบยมาว่าผมคว
 จะทำอย่างนั้นอย่างนี้ เราเห็นแบยไหนที่ถูกก็เอาแบยนั้น ถ้าเราออก
 เสียบเองขางที่ถึงพื้นลันก็ได

นายขงยุทธ พิงภ (อบลราชธานี) : ที่ข้าพเจ้าสงสัยว่า การ
 ทำหลักประมวลครั้ง ๕๕ เคย นั้นจริงหรือไม่ทำการทดลองหรือไม่อัน
 รัฐบาลก็ยังไม่ได้คอบ และค่าของกิน ๕๕ เคย ข้าพเจ้าทราบมาว่าไม่ได้
 คักทดลองที่คอนเมือง ความจริงเอาค่าของกิน ๕๕ เคย มาจากกรมชล
 ประทาน กรมชลประทานเอาค่าของกินได้สี่พานคกรนาคที่ทางเขนความ
 ริงเป็นอย่างนี้ใช่ไหม แล้วทำไมรัฐบาลจะมคังใจทกให้ทางบริษัที่
 ค่าของกินเขน ๕๕ เคย ทงสร้างร่นเวย อันนี้รัฐบาลไม่ได้คอบข้าพเจ้า
 และที่ขอกว่า การประมวลทงตามหลักทุกอย่ง อันนี้ข้าพเจ้าสงสัยว่า
 หลักของการประมวลทำไม้ทกได้ ทำไมไม่มีการต่อรองราคาไม้อย่าง
 บริษัที่ฟาริส เสนอ ๓๓ ล้าน แล้วเพิ่มอีก ๕ ล้าน.....

ประธานสภาผู้แทน : พูคูกหน้าข้าพเจ้า คือว่าข้อเท็จจริง
 ของคุณกับขงรัฐบาลคนละอย่าง ถ้าคุณชินชั๊กแบยนั้นไม่มีหมทกรอก
 วนั้น อย่างเขนค่นว่ารัฐบาลขอว่าไปบัญญัติคูกต้องตามระเบียบขงบริ

และต้องนำขงผลมาขายในภาคกลางและภาคใต้ ขณะนี้จึงขอหาแนวทาง
ทางการตรวจคมนาคมจะช่วยจัดทำบัญชีรถทำให้เพียงพออย่างใดหรือไม่

หลวงคหกรรมบดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :

รัฐบาลขอตอบว่า ขณะนี้ได้พยายามช่วยเหลือมากขึ้นกว่าเดิมแล้ว นอก
จากจะจัดทำมีรถขบวนโดยสารไว้กับสิ่งผลต่าง ๆ ยังจัดทำขบวนรถ
สินค้าระหว่างกรุงเทพ ฯ กับเชียงใหม่กับเป็นประจำอีกด้วย หากยังไม่
ไม่พอกแก่ความต้องการก็พิจารณาเพิ่มขบวนรถหรือหน่วยลากจูงขึ้นอีก
เท่าที่สามารรถจะทำได้ โดยปลงตกกับ ในระยะทางตอนนี้เป็นภูเขาและ
จำนวนรถไม่มีเพียงพอ

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) :

ข้าพเจ้าขอขำท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมอีกทีหนึ่ง ว่าการขนส่งเวลาทางเชียงใหม่ที่
ยังไม่พอรายข้อเท็จจริงเลย ข้าพเจ้าเพิ่งกลับจากเชียงใหม่เมื่อวานนี้ไป
เห็นสินค้าบรรทุกผลผลิตเช่น กล้วยข้าว ถั่วเขียว ถั่วลิสง ถั่วเหลือง
กล่ามกองค้างอยู่ที่นั่น และรัฐบาลขอที่จะพยายามช่วยเหลือ เมื่อไรจะ
พยายาม ข้าพเจ้ายังสงสัยซึ่งใจเหล็กเกิน วานท่านแถลงนโยบาย
กระทรวงคมนาคมข้าพเจ้าไม่มีโอกาสได้พูด

ประธานสภาผู้แทน : คุณทองดี ฯ เมื่อได้พูดให้ท่านฟังแล้ว
วิชุดาการที่นั่นให้ชกได้ แต่ไม่ใช่ให้ชกปลาย และมีชกประกบทุก
ผลเพื่อให้เข้าใจนีกหน่อย ในขณะนี้เป็นชกที่ชกชกประเทันที่รัฐบาล
ไม่ตอยให้เข้าใจ ไม่ใช่ไปข้างเมื่อครั้งนโยบายหรืออะไรตออะไรเกิน
ขอบเขตที่ไปหนัก

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : เมื่อได้ขำพเจ้ากับชกการ
คำขอขยปรกอบการชกตามนโยบายกระทรวงคมนาคม

ประธานสภาผู้แทน : ท่านไม่ต้องขงกับข้าพเจ้า ชกกับชกข

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอชักทวงรัฐบาลว่าที่ยกกว่าจะพยายามเมื่อไร จะพยายามออกกติกาก่อนกัน ในจังหวัดของข้าพเจ้ามีพืชผลมากที่สุด ไม่เคยออกขายขาดแคลนอะไรเลย ข้าพเจ้าตั้งการจะให้สิทธิคนชาวไร่ชาวสวนซึ่งอายุเหิงต้องนำยุบยี่ด่าง พงพเมื่อเขาได้ผลิตพืชผลขึ้นมาแล้ว ข้าพเจ้าตั้งการจะให้เขาได้ขาย.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ ยกให้ชัดไม่ชัด ที่นั่นชัดอีก จะทำไม่ได้พูด เพราะฉะนั้นจะชัดก็ชัดก็เกี่ยว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : คือว่าข้าพเจ้าขอชักที่เพื่อประโยชน์ประเทศผล ที่นั่นข้าพเจ้าขอทราบายว่าเมื่อรัฐบาลไม่สามารถจะจัดการแล้ว มีทำให้สิทธิคนชาวไร่ชาวสวนเขาเสียผลประโยชน์หรือ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอชักทำรัฐมนตรีว่า เมื่อไรจะจัดการให้เข็นที่เสร็จสิ้นเวลานี้ที่รับความทักข่ากล่ายากในการ TRANSPOSTATTON อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ขอให้รัฐมนตรีไปปรึกษายกข้าพเจ้า

หลวงคหกรรมบดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ตามที่ท่านได้ถามว่า สำหรับจังหวัดเชียงใหม่ของ ท่านนั้น เวลาที่ทางรัฐบาลได้เกินรถสินค้าให้วันละ ๗ คันแล้ว แล้วอีก ๗ คันนั้นเพราะบรรรถข่าแล้ว อีก ๗ คันสำหรับบรรรถสินค้า ซึ่งเวลานี้รถเพียงพอที่จะจำหน่ายให้ได้ แต่เวลานั้นกำลังจัดการอยู่ ถ้ามีรถเพียงพอกก็เพิ่มให้อีก ๑ ขบวน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ขอชักทำรัฐมนตรีคมนาคมว่า ท่านทราบายหรือไม่ว่า บรรรถเจ้าหน้าที่ประจำการอยู่ตามสถานีในเวลานั้น เช่นที่สถานีเชียงใหม่หรือบางเล็งและที่ใกล้เคียงกับจังหวัดของข้าพเจ้า ในเรื่องทพวกกรรมกรและพ่อค้าตั้งการจะส่ง

สิ้นค้าของตัวลงมานั้น ได้มีการแข่งกันหรือไม่ ข้าพเจ้าขอถามท่าน

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ นอกระงู้ออกแล้ว

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอถามจะทราบว่ามี การแข่งกันหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้ายอมรับว่า ท่านทราบทุกอย่าง แต่ไม่มีในกรณีที่รัฐบาลไม่ได้คอย คอยแต่ในทางที่ท่านสงสัย ท่านตั้งกระทู้ถามอย่างไรท่านก็ดำเนินตามแนวที่ท่านตั้ง คือเป็นอย่างนั้น

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : คือเป็นอย่างนั้น ข้าพเจ้าตั้งข้อซักหรือข้อซักเพื่อประจบประแจง ผล ถ้าหากว่าไม่จริงแล้วไม่ตั้งกระทู้ถาม ก็คือมีอยู่อย่างนั้น การขนส่งล่าช้าเกินไป จะเอาสินค้าส่งมากรุงเทพฯ ต้องหยอดค่าน้ำร้อนน้ำชา ข้าพเจ้าก็ขอความกรุณาท่าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ท่านจะให้คำอธิบายที่ได้ใหม่ว่า ท่านจะช่วยเหลือการขนส่งรวดเร็ว และจะไม่ให้ราษฎรหรือกสิกรได้รับความเดือดร้อนในการขนส่ง

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ คุณทองดี กระทู้ที่คุณตั้งไว้ นั้น รัฐบาลจะจัดการช่วยเหลือหาตัวบรรทุกให้เพียงพอได้หรือไม่ เท่าที่ประเด็นกันแล้วรัฐบาลก็คอยในเรื่องว่า เกิดวันละเท่านั้น เท่านั้น ถ้ามีอีกก็จะเพิ่มให้เท่านั้น เท่านั้น และท่านต้องการอย่างไรในเรื่องนี้กว่าอีก นี้ประเด็นมีอย่างนั้น

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ ชักรัฐบาลอีกสักนิดเถอะว่า ที่รับรองว่าจะจัดการส่งรวดเร็วทุกชิ้นไปให้เพียงพอ ข้าพเจ้าขอทราบว่าอีกถนัดนักเขื่อนกั้น เพราะฉะนั้น ถ้าคอยให้ข้าพเจ้าแล้ว จะเป็นพระคุณอย่างที่สุด

หลวงศุภกรรณบดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : จะ
เป็นอันยอมถ้อย เวลาใดก็ตามแต่ตรรถจักรจะเข้ามา เพราะเหตุว่าตามท
ได้เคยมีตราว่าเวลาใดต่าง ๆ ซึ่งมดก็มีเพียงครึ่งหนึ่งของจำนวนกัณ
สงความ แต่ความต้องการเวลานั้นเพิ่มขึ้นอีกเท่าหนึ่ง แต่รถที่มี
ขุมมีเพียง ๑ ใน ๕ ของความต้องการเท่านั้น ถ้ามีรถมากขึ้นจะเพิ่มให้
มากที่สุดก็จะมีมากได้

ประธานสภาผู้แทน : หมกกระทรวงได้มาแล้ว คงเป็นระเบียบ
วาระที่ ๓ ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ ฉบับที่ ๒ พุทธศักราช ๒๔๘๑
ของนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๑

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ให้
เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์สุขของราษฎร

เหตุผล

ในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มีข้อยูญัตติ
หลายแห่ง ที่ขัดขวางการทำมาหากินของราษฎร ในการประกอบ
อาชีพทางป่าไม้ เช่น ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสัมปทานและการผูกขาด และ
ข้อยูญัตติบางแห่งที่กักพรองไม้รักภูมิ สัมควรมีเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้
เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติและราษฎร

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

.....
.....
.....
.....

โดยที่เห็นการสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๕๑ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติฉบับนี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา (๕) (๗) และ (๑๑) ของมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"(๕) "ไม้แปรรูป" หมายความว่า ไม้ที่โค่นแปรรูปแล้ว แต่ไม่หมายถึงไม้ที่โค่นทำเป็นสิ่งปลูกสร้าง เครื่องใช้หรือสิ่งของคน หรือเป็นส่วนประกอบของสิ่งเหล่านั้นอยู่แล้ว"

"(๗) "ของป่า" หมายความว่า ผลผลิตของที่มีคุณค่าของธรรมชาติในป่าคือ

(ก) ไม้ รวมทั้งส่วนต่างๆ ของไม้ ถ่าน น้ำมันยาง ยางไม้ ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่เกิดจากไม้

- (ข) พืชต่าง ๆ ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ซึ่งเกิดจากพืชนั้น
- (ค) รังนก ครั่ง รวงผึ้ง น้าผึ้ง ชูผึ้ง มูลค้างคาว
- (ง) หิน แร่ น้ำมันแร่”

“(๑๑) “ขนาดจำกัด” หมายความว่า ขนาดโคหรือขนาดคาวของต้นไม้ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดกำหนดความในพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ ไม้สักเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ไม้อื่นในป่าซึ่งที่ใดจะให้ขึ้นไม้หวงห้ามประเภทใด ให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ ผู้ใดทำไม้หรือเจาะ หรือสับหรือเผาหรือทำอันตรายโดยประการใดๆ แก่ไม้หวงห้าม ที่ยังได้ริบขออนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือได้ริบสัมปทานตามความในพระราชบัญญัตินี้ และต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง

การอนุญาตนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อได้ริบขออนุมัติจากรัฐมนตรีแล้ว ระบุอนุญาตให้ผูกขาดโดยให้ผู้ริบขออนุญาตเสียเงินค่าผูกขาดให้แก่รัฐบาลตามจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนดก็ได้

การอนุญาตโดยวิธีผูกขาด หรือให้สัมปทาน สำหรับการทำไม้ฟันหรือทำไม้เฝาล่าม ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมระงับมิได้ ส่วนการอนุญาตโดยวิธีผูกขาด หรือให้สัมปทาน สำหรับการทำไม้ชนิดอื่นนอกจากไม้สัก ให้กระทำได้เฉพาะในเขตค้ำขาที่ห่างไกลและกั้นการหรือจะเพาะการทำไม้ชนิดที่มูลค่าหรือหายาก”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติ
ป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๙๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๘ คณะกรรมการ จังหวัด ไทย อนุมัติ จาก รัฐมนตรี
มีอำนาจประกาศวันไม้หวงห้ามชนิดที่มีค่า หรือหายากภายในที่ตั้งที่ จาก
การอนุญาตโดยขงวันค่าภาคหลวงตามความในส่วนนี้”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติ
ป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๙๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๙ ผู้ใดเก็บหาของป่าหวงห้าม หรือทำอันตราย
ด้วยประการใดแก่ของป่าหวงห้ามในป่า ต้องได้รับอนุญาตจากพนักงาน
เจ้าหน้าที่ หรือได้รับสัมปทานตามความในพระราชบัญญัตินี้ และ
ต้องเสียค่าภาคหลวงกึ่งหนึ่งต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง

การอนุญาตนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อได้ตรวจอนุมัติจากรัฐมนตรี
แล้ว จะอนุญาตให้ผู้ขงชาติ โดยให้ผู้รับอนุญาตเสียเงินค่าผูกขาดให้แก่
รัฐบาลตามจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนดก็ได้

แต่การอนุญาตโดยวิธีผูกขาด หรือให้สัมปทานให้กระทำได้เฉพาะ
ในกรณีของป่าหวงห้ามเป็นชนิดที่มีค่าตรงหายาก หรือมีความจำเป็น
ในวิธีการเก็บหาอื่นจึงต้องให้อนุญาตโดยวิธีผูกขาดหรือให้สัมปทาน”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๙๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๐ ขทบัญญัติแห่งสองมาตราก่อน มิให้ใช้บังคับใน
กรณีต่อไปนี้

(๑) การกระทำเพียงเลื่อยค้ำ ลิด ขุด หรือการข่มไม้เพื่อกำ
เป็นซุงท่อน ไม้เหลยม โกลน มาดเวือ โกลน เสาฉากหรือท่อนรด หรือ
เพื่อทำฟัน หรือทำไม้เสาด่านหรือเสยผ่าเพียงเพื่อความจำเป็นในการ

ดังกล่าว ตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ระบุไว้ในใบอนุญาตทำไม้ และ
ผู้ขออนุญาตให้กระทำการดังกล่าวก่อนนำผลผลิตจากบริเวณคดีนั้น ๆ

(๒) การแปรรูปไม้ ที่แปรรูปแล้วจากไม้ซึ่งหรือไม้ก่อนอื่นมิใช่
เพื่อกาวค้า

(๓) การแปรรูปไม้ที่ไว้รพักไว้ตามภาคหลวง ตามความใน
มาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐

(๔) การแปรรูปไม้ไว้ในครอบครอง โดยผู้ครอบครอง
พิสูจน์ได้ว่ามิใช่เพื่อการขุดสร้างหรือซ่อมแซมโรงเรือนแห่งตน

(๕) การแปรรูปไม้ที่มีแปรรูป หรือไม้แปรรูปไว้ในครอบ
ครองก็มิได้มีห้วงห้ามตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ ให้ผู้มนตรีว่าการกระทรวง เกษตรธิการ รักษาการ
ความพระราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ) เสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ผู้เสนอ
(ลงชื่อ) ชัน รุ่งวรรณ, ปฐม โพธิ์แก้ว, ทองกี อิศราชีวัน,
สวน พรหมประกาย, ส. อิศรางกูร, ถัก ชัยบุตร,
สัมพันธ์สวัสดิ์, บุญคุ้ม, ช. สายเชือก, ผู้รับรอง

๑๐.๕๑ น.

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระบอบ) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติฯนี้ ละยัก ๒ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมิได้กล่าว
นักใจเพิ่มเติมแก่พระราชบัญญัติฯนี้ พุทธศักราช ๒๕๕๔ ให้เหมาะ
สมแก่คน เพื่อประโยชน์สุขของราษฎร เหตุผล ข้าพเจ้าใคร่จะขอ
ปรารถนากราบทูลเรียนว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ใช้มาเกินเวลา

นาน และเห็นทีป่าว รุ่งทิวไยอุ่น ประชาชนเทวีหรือว่ามเทวีตรอน และ
 ชักขวางในการครองชีพเป็นอันมาก เป็นต้นว่า ราษฎรในขณะนั้นไม่อาจจะ
 ได้รับความสวัสดี ในการ ปลุกปั้น สวรรค์เงิน เพื่อดำเนินงานที่ดีอยู่เป็นที
 นาลุข นาลาคัยสัมภักดิ์เห็นอวราชชน เพราะว่าการคิดเงินเป็นเงินไปก็ด้วย
 ความยากลำบาก ประการที่ ๒ ก็คือว่า ได้มีระบอบผูกขาดหรือสัมปทาน
 ขึ้น ทำให้ราษฎรผู้ยากจนต้องกลายมาเป็นเครื่องมรดกของผู้ที่มี
 เป็นเพียงลูกจ้าง และไม่สามารถที่จะได้รับผลจากการค้าไม้ตามกรรม
 สัมคคว ทั่วต่างก็ถือว่า ในขณะนั้นแทบทุกจังหวัดก็ตั้งเป็นลูกจ้างของผู้
 ผูกขาดในราคาต่ำ แทนที่จะขายไม้ตามราคาพอสมควร ในการ
 คิดเงินเพื่อที่จะได้เงินมาใช้ในครัวเรือนทางแห่ง ก็ถูกผูกขาด ราษฎร
 จำเป็นต้องซื้อฟัน ในราคาแพง นอกจากนั้น ในป่าหลายแห่งราษฎรเคย
 ได้เอาค้ำเขียนที่หามาหาเงินเพื่อประทังชีวิต แต่ได้ถูกผูกขาดหรือสัมปทาน
 ไป ทำให้ใคร่จะความดีที่ขวางในการครองชีพ บุคคลเหล่านั้นเป็นจำนวนมาก
 หนีในป่าหวัคคามเขาหรือแม้จะหนีเข้ามา

นอกจาก นั้นแล้ว ยังมี ขบขัญญูผู้ อักมากหลาย ซึ่งชักชวน ด้วการ
 ดำรงชีพของราษฎร อีกประการหนึ่งขบขัญญูที่ยางซอกก็ไม่มีซึ่งความ
 วจักคุม ทำให้การขัญญูค้ำมาพระราชาขัญญูค้ำไม่เงินไปก็ด้วยความไม่เหมาะ
 สม ชักก็ด้วยอย่างเห็นต้นว่าผู้ที่ตามพระราชาขัญญูค้ำไม่ก็ถวาย จะตั้ง
 ดกรับไม่ หรือของป่าซึ่งใดก็ตาม แต่ละเมียด ชักก็ด้วย หรือละเมียด พระราชา
 ขัญญูค้ำไม่ซึ่งเป็นการลำบากหรือเป็นการไม่ยุติธรรมอย่างถึง กวีย
 เหตุผลดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้เสนอง่างพระราชาขัญญูค้ำไม่มา และในการเสนอนั้น
 ได้มีหลักการอย่าง ๆ ว่าเพียงแต่ให้พระราชาขัญญูค้ำไม่ จะแบ่งออกมากว่า
 หรือ ไม่เงินก็แล้วแต่ที่ประชุมของ สภา นั้น เห็น สมควร อย่าง เห็นต้น ว่า
 ข้าพเจ้าไม่ใคร่เขียนขบัญญูค้ำแก่พวกนักบวชเว้นแต่ถ้าภาคหลวง ซึ่งเห็น

แต่ไม่ได้อัญญาใคร ไม่มีสักอันอันหนึ่งของแผ่นดิน ข้าพเจ้าได้เขียนนบทยัญญัต
 นี้เข้ามาถวายเห็นว่าพอจะประโชนแก่แผ่นดิน ความจริงเห็นเว
 ของเจ้าหน้าท้าวคนใด กรมว่าไม่ ที่จะต้องเขียนนบทยัญญัต นี้ไว้ ในสมัยเมื่อ
 ว่างพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งก็จริงปรากฏว่าในภาคเหนือซึ่งยื่นย
 ของไม้สัก ได้มีการทำลายไม้สักเป็นจำนวนมากซึ่งทางราชการไม่สามารถ
 จะแก้ไขได้ และข้าพเจ้าก็ได้คอยเวลาประกาศผลเสียหลายในสมัยหลังรัฐ
 ประหารนั้นว่าไม้สักคงถูกโค่นไปหลายหมื่นต้น ที่ทำไม้เช่นนั้นก็
 รากมัยนบทยัญญัตก็ลงมือหนึ่งยกกว่าถ้าเป็นไม้ ในที่คนแล้ว ก็อาจจะ ตกพื้นได้
 แต่ความจริงนั้นไม้สักเหล่านั้นหาเป็นเช่นนั้นไม่ เป็นไม้ในทำแต่การ
 ขี้ของไม้ถูกคองตามกฎหมายก็ โดยทางกรรมสิทธิ์หรือสิทธิขี้ของ สิทธิ
 ครองของก็ทำ ให้ทุกกลางเหล่าฉวยโอกาสทำลายไม้สักโดยไม่
 คำนึงผลเสียหายของประเทศชาติ คือไม้สักนั้นจะได้ขึ้นาคัดหรือมี
 ได้ตาม เขตทั้งหมด การพิศุจน์ไม้ในครรถ์ของนั้นทำการพิศุจน์ให้หลัง
 ไม้สักจึงถูกทำลายอย่างน่าเสียดาย ไม้สักเป็นสินค้าสำคัญของประเทศ
 อย่างหนึ่ง ถ้าเราปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรมเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
 คาดว่าในไม่ช้า ไม้สัก ก็จะไม่มีความสำคัญ ในทางเศรษฐกิจ ของประเทศ
 ไทย ข้าพเจ้าจึงเขียนมาตรา ๗ ไว้เพื่อแก้ไขให้เป็นประโยชน์แก่แผ่นดิน
 ยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าขอเรียนต่อที่ประชุมนี้คิดว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้
 ก็มิได้เป็นความคึกความเห็นของข้าพเจ้าผู้เดียว ได้เขียนขึ้นด้วยความ
 เห็นชอบของเจ้าหน้าที่เทคนิคกรมป่าไม้ในสมัยก่อนนั้น รวมทั้งผู้ช่วย
 ข้าราชการกรมป่าไม้และผู้ช่วยราชการทางกฎหมายที่กิน และเจ้าหน้าที่ประจำ
 ข้าราชการกระทรวงเกษตราธิการเช่นปลัดกระทรวงเช่นกัน ก็เขียน
 ด้วยความรทกคอบ แต่มีข้อบกพร่องหรือไม่ได้ใจสม่าชิกก็มีบ้าง แต่อัน
 เป็นเรื่องปลัดถ้อย ถ้าหากว่าสภานรัยหลักการแล้วก็จะพิจารณาแก้ไข

ในสิ่งที่ไม่เหมาะสมก็ได้ ถึงข้าพเจ้าเองก็แม้จะปฏิบัติในโครงการอัน
 คำภาคทรวงไม้ทำบ้านเรือนหรือซ่อมแซมบ้านเรือน หรือเครื่องมื
 ถัดกรรมหรือเครื่องมืคตินต้องยกเว้นคำภาคทรวง ถ้าเส้นดั้นแล้วจะ
 ต้องให้รัฐบาลรับรองเป็นการสำคัญ ถ้าร่างพระราชบัญญัตินั้นผ่านไปแล้ว
 ประพฤติคล้ายหลังก็จะรวดเร็ว เวลาที่ทบทวนทุกแห่งกำลังถือครองเรื่อง
 บ้างมี ก็หวังว่าสมาชิกทั้งหลายคงจะรีบหลักการร่างพระราชบัญญัติ
 เพื่อประโยชน์ของประชาชนทั่วไปเป็นอย่างดี

นายฟอง สิทธิธรรม รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าในฐานะเป็นรัฐบาล
 ขอเรียนต่อที่ประชุมว่า ร่างพระราชบัญญัติของสมาชิกนั้น รัฐบาลได้
 รีบไปพิจารณาก่อนที่จะอภิปรายในสภาแล้ว ก่อนนั้นข้าพเจ้าขอเรียน
 ว่า ท่านสมาชิกผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติ ก็คงจะมีความหวังดีต่องาน
 ของบ้านเมืองเท่าที่โดยฉะเพาะมัยไม่ของกระทรวงเกษตรธิการ จะ
 เห็นได้ว่าสมัยก่อนนั้น ท่านก็เสนอร่างพระราชบัญญัติที่ไม่มีข้อความ
 ท่านเองเคยบอกแล้ว นอกจากท่านก็มีสมาชิกอื่น ๆ อีกหลายคน ส
 ทั่วคนรวมทั้งท่าน แล้วรัฐบาลสมัยนั้นก็มีร่างพระราชบัญญัติที่ไม่มีเช่น
 เดียวกัน ผลที่สุดสภาได้ตั้งคณะกรรมการรวมร่างพระราชบัญญัติ
 ทั้งหมดนั้นไปพิจารณา เสร็จแล้วถึงสภาวาระที่ ๒ ก็เกิดรัฐประหารขึ้น
 ร่างพระราชบัญญัตินั้นก็ยังคงอยู่ คณะรัฐบาลก็ได้แถลงนโยบายในสภา
 ไว้แล้วในเรื่องนี้ไม่ว่าเราต้องการไกล หวังว่าท่านคงจะทำได้ เพราะ
 ฉะนั้นก่อนที่ระดมคทาทางใตทางหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าขออวยพรแก่ท่าน
 สมาชิกและสภานเพื่อรับความเข้าใจ และหวังว่าถ้าหากเราเข้าใจกัน
 แล้ว ไม่โต้เถียงกันก็ดีกว่า หวังงานอันใหญ่กว่า อย่างนั้นนโยบายนี้
 ไม่ที่รัฐบาลได้แถลงให้สภานั้น กล่าวโดยสรุปแล้วก็มีอยู่ว่ามุ่งประโยชน์
 ของประชาชน และในขณะเดียวกันมุ่งประโยชน์ของประเทศชาติ ใน

ระยะเวลาอันสั้น เช่น ที่ตั้ง ค้างคาว จะเห็นได้ว่า นโยบายยังไม่มีความชัดเจน
 การศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กัน ทำความเชื่อมโยง เครื่องใช้ในการศึกษารวม แม้จะเป็นเช่น
 นั้นแล้ว หลักการความประสงค์ของท่านที่เสนอเข้ามานั้น ข้าพเจ้าคิดว่า
 คงรวมอยู่ใน همینอันนี้ ขอกราบเรียนว่าไม่มีในประเทศไทยเวลานี้เวลานี้
 นี้ อยากรู้อยากเห็นว่า ทางแห่งใดที่หาว่าเราปล่อยปละละเลยเอาใจราษฎร
 เสียได้ดูไม่คำนึงถึงการป่าไม้แล้ว อีก ๓ รัชสมัย ๕ รัชสมัยข้างหน้า จะเห็น
 ว่าจะอย่างไร ข้าพเจ้าเองเมื่อครั้งนั้นก็ตั้งกระทู้ถามว่า ทางแห่งใดที่จะเห็นผล
 ทราบ เมื่อยังเห็นเช่นนั้น ท่านจะเห็นว่าความประสงค์ของรัฐบาลซึ่งมา
 จากราษฎรและท่านเองมาจากราษฎรเองเช่นกัน ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง
 ให้เห็นความเลื่อมใสของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าถามเจ้าหน้าท้าววันหนึ่ง
 เราขายไม้สักสักกี่เมตร เท่าที่จะได้สักจากกรมป่าไม้ จากป่าคำและ
 จากพื้นที่ป่าผลัดใบ จากเขตป่าไม้ที่เสียงกวางาย เมื่อยังเห็นนั้น ๒ รัชสมัยข้างหน้า
 หนึ่งข้างหน้าเป็นต้น นโยบายอันใหญ่ที่รัฐบาลได้ตกลงไปแล้ว ข้าพเจ้าขอทำ
 ความเข้าใจเล็กน้อย ท่านมาดำรงพระราชบัญญัติที่ท่านเสนอมานี้มีความ
 ประสงค์ที่จะกำจัดสิทธิของประชาชนในระชณะอันถ้วน ช้อนข้าพเจ้าเห็น
 ค่อนข้างดีอย่างยิ่ง แต่ทว่าในการที่เราจะแก้พระราชบัญญัติในเวลาอัน
 เร็ววัน เป็นสิ่งที่น่าคำนึงอยู่มาก เพราะเหตุว่าเรื่องป่าไม้เป็นเรื่อง
 ยากกว่า ข้าพเจ้าขอชี้แจงอย่างเล็กน้อย ในทางวิธีการร่างพระราชบัญญัติ
 ของท่านแก้ไขทั้งหมด กันยิวว่าอยู่ในหลักวิธการตามที่ท่านแถลงมานั้น
 นั้นเราคงฟังคำอธิบายภายในเวลานั้น หรือฟังคำอธิบายของท่านเหล่านั้น
 ข้าพเจ้าคิดว่าไม่เย็นสบาย ๆ จะแก้กฎหมายขึ้นให้สิทธิสัมบูรณ์ ใน
 ทางรัฐบาลก็รวบรวมความคิดเห็นของสมาชิก ตั้งแต่ประชาชนผู้
 แทนชน ๑๕ บัญชีจนถึงเวลานั้น คนเป็นข้อเท็จจริงในท่านผู้แทนราษฎร
 ต่อจากนั้นในการที่จะเขียนพระราชบัญญัตินั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเราควร

จะฟังคำของท่านผู้แทนราษฎรอื่น ๆ ซึ่งเหมือนกัน ๆ อันเกี่ยวกับหลักแต่หลัก
 มีทั้งหกกล่าวมาแล้ว อย่างลกค้ำภาวคหลวงลคมมากไปก็มาขอใบอนุญา
 ครอบรวมชื่อมาขอใบถอนญาติ ก็ไม่ทิ้งกัน ท้าเถิด แต่เปล่า ไม่ได้เขียน
 เช่นนั้น นาย ก. รัชโยธินญาทไปขายเป็นเงินหลายหมื่นบาท คงถกม
 ทุนในทางราษฎรศกไม่ใคร่ได้รับอนุญาต ยกเว้นคำภาวคหลวง อย่าง
 ทว่านนี้ ในทางปฏิบัติไม่มีหลักฐาน กำลังทำแลก ท้าโดยอยู่ เจ้าหน้า
 ทที่ไม่มีวิธีทักใช้ว่าแกท้าโดยไม่ได้รับอนุญาตอย่างนั้นตน ชักเท้า
 วิ่งค่าง ๆ เหล่านี้ ข้าพเจ้าคิดว่า เราควรระมัดระวังทุก ๆ ไป เพื่อ
 พระราชบัญญัติของเราจะให้สัมบูรณ์ยิ่งขึ้นอีกประการหนึ่ง นอกจากนั้น
 เจ้าหน้าทที่ปฏิบัติทำงานในกรมยังไม่ในกระทรวงเกษตรธิการ เราไม่ควร
 ระวังฟังอย่างเหมือนกัน แล้วนอกจากข้าพเจ้าไปเรียนท่านแล้วว่า ก็
 การยังไม่มั่นคงทางเลข เจ้าหน้าทในต่างประเทศเขาก็มาเช่น เอฟ. เอ.
 เอ. เหล่านี้เช่นคน ยี่ไม่ก็เป็นส่วนหนึ่งของกาารเกษตร แม้ว่าจะไม่
 เป็นส่วนเดียวกันก็ตาม แต่เราไม่ควรระวังฟังความเห็น แล้วปรึกษากันให้
 ากก่อนที่จะเขียนกฎหมายลงไป ยานเรือนตลงเราอย่าไม่เหมือนกัน บางท
 ก็ศึกษาแลเห็นว่ามีเหมาะสำหรับในต่างประเทศ อาจจะไม่เหมาะสำหรับ
 ยานเราก็ได้ มันแล้วแต่ความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งย่อมแตกต่างกัน
 กันทั่วประเทศ ข้าพเจ้าขอยกตัวอีกให้ฟังว่า พระราชบัญญัติทำไว้
 พ.ศ. ๒๔๕๔ ที่ท่านเสนอนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นกรมวิภากร จำได้ว่า
 กรมวิภากรแยกออกขึ้น ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งมุ่งประโยชน์รักษาอย่าง
 เกิดจาก แม้กระทั่ง หวาย, หญ้าแห้ง, ถั่วแระที่ซึ่งไม่ได้ อีกฝ่ายหนึ่ง
 คือฝ่ายผู้แทนราษฎรก็มุ่งจะหาประโยชน์ให้ราษฎร แม้จะยากจะสงวน
 แต่ก็อยากได้สิทธิมากเข้าในข้อที่สงวนนั้น เพราะเหตุนี้เอง พระราช
 บัญญัติ พ.ศ. ๒๔๕๔ จึงมีข้อยก ขันข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธ สำหรับ

ในเรื่องความเหมาะสมนั้น ท่านก็ควรจะไม่มีขลังท่านเป็นชนิดหนึ่ง
 บางคนชกทางเหนือไม่สัก ข้าพเจ้ายู่อาคีชีลาตามไม่มีพระเยาว์ เรา
 ขอดว่าอย่าไม่เมตตาธรรมเป็นพระราชาบัญญัติขึ้น ก็ควรจะสรรพระเมตตาให้
 ใช้ใดก็ทำตักถัน เช่นมีศัพย์ ๆ หนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านคงได้ขึ้นไม่
 มากนัก ไม่ช้อนัก คือในระเบียบประเพณีรักษาอย่าไม่อย่างภาค เขาไม่
 คัดกอกอกกฎหมาย หมกกันนั้นมเท่าใด คัดเท่าใด วัคหาเท่าใด มีเจ้าหน้าที
 ติงจับโดยนิตที่ระพลของเขาเอง เราจึงควรฟื้นฟูหรือให้เกนกฎหมาย
 หรือควรรักษาไว้ เราที่จะตั้งคำนึง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็คนที่จะเข้า
 ชาติปรายในพระราชบัญญัติกัน ก็คงพึ่งเจ้าหน้าทีที่ปศุศมาจากต่าง
 ประเทศ เขาว่าระบายนกั ต่างประเทศเขาก็เสนเียนกฎหมาย ศัพย์
 เวียงกว่า ค่อมมีเนยนฟคเวสท์ อย่างนเอนคัน เขาไม่ตั้งออกกฎหมายก็
 รักษากันเองที่ ท่านสมาชิกลี้มีเกียรติ ข้าพเจ้ากล่าวเท่านั้นก็เอนเพียง
 เล็กน้อย แต่เข็ดว่าท่านคงจะเข้าใจจุดประสงค์และคงที่อ้งการพระราช
 บัญญัติที่สมบูรเนซึ่งไม่คองแก่ไข้อย ๆ หนึ่งที่จริงถ้าจะว่าไปแล้ว ก็ไม่
 ละเอียดแต่จะแก่พระราชบัญญัติข่าไม่เท่านั้น การเกษตรทั้งหมดก็ควร
 ระประมวลเป็นประมวลกฎหมายว่าด้วยการเกษตรก็เวย แต่นักตั้งกัน
 เวลาานหลายชีวิตายคนจึงจะให้

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าไหน ๆ ก็ระแก่และควมประสงค์ก็ควร
 กัน้อย่างแล้ว เหตุผลที่เสนอมาทังหมกก็ได้กล่าวมาในสภาสัมมัยก่อน
 และคงรวมอยู่ในคำอธิบายของข้าพเจ้าที่กล่าวแล้ว ฉะนั้นเพื่องาน
 เป็นใหญ่ รัฐบาลจึงขอขริ้วร่างพระราชบัญญัติกันไปพิจารณาพร้อมกันและ
 ระเบียบให้ทันในสภาสัมมัยหรือค่อไป แต่ขอให้สัมบูรณ์ ส่วนควม
 เือกครันที่เห็นชกที่ ท่านกล่าวส่วที่เมอกัน ข้าพเจ้าขอขริ้วร่างว่า ทาง

กระทรวงมหาดไทยจะรีบข่าวก่อนแก่ใจเท่าที่จะทำได้ เพราะความเดือดร้อนนั้น
ไม่ใช่แค่จะมีแก่ใจเพราะตัวททกฏหมายเท่านั้น แต่ต้องนึกจากการปฏิบัติ
เมื่อรัฐบาลรับรอง ที่จะให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติเพื่อความสุช ของราษฎร แล้ว
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกผู้ม่เกี่ยวข้องคงจะไม่ขัดข้อง ที่จะให้รัฐบาล
รีบไปพิจารณา

๑๑.๑๘ น.

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ข้าพเจ้ารู้สึกเป็น
ความวิตกของรัฐบาลเป็นอย่างมาก ในกรณีที่ระยร้าง พระราชบัญญัติ
นี้ไปเพื่อลุ่มพิจาวรณา แต่เท่าที่ดิพึ่งท่านรัฐมนตรีแถลงมาน ข้าพเจ้า
ก็ไม่สามารถจะรับได้ เพราะเหตุว่าท่านรับรองว่ากฎหมายเหล่านี้มัน
ยกพร้อมและครบแก่ใจ ก็ความเดือดร้อนของประชาชนนั้นเป็นสิ่งที่
ทรอโศหรือ ราษฎรเดือดร้อนไปทุกหนทุกแห่ง ตามราษฎรในที่นั้น
ในเรื่องไม่พินเป็นต้น ข้าพเจ้าเรียนไควากฎหมายฉบับนั้นให้ ๑๘
ไม่ ๒ คิวทำอะไรได้ แล้วเอาไม่ชนกเอาไม่ได ไม่ทำบ้านทำเรือนต้อง
เสียค่าภาคหลวง นความเดือดร้อนเพราะหน้า.....

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ที่ขึ้นผู้เสนอใต้อภิปราย รัฐบาล
ใต้อภิปรายเพิ่มเติมแล้ว ในที่สักรัฐบาลขอรับว่าพระราชบัญญัติ
ไปพิจารณา ขยากจะตามผู้เสนอขึ้นว่า จะยอมให้รัฐบาลขอรับ
ไปพิจารณาหรือไม่

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ข้าพเจ้าเรียนแล้ว
ว่าไม่สามารถจะให้ได้ ข้าพเจ้าจะอภิปรายต่อไป
ความเดือดร้อนเวลานี้ มีมากมาย หลายอย่าง ก็เรียน แล้วเผคน
ควรจะเข้าใจกันไว้ อย่างนั้นมันขางโยลานก็ถูกผูกขาด ราษฎร
เพียงแต่หลงเชื่อกว่าไม่ใ้ถูกผูกขาดหมด แล้วรับช้ชดหมก มันมันขางนี้

จังหวัดของท่านเองก็ถูกผูกขาด นำนามขางที่ผูกขาด ๑๐ บาท ที่ตลาด
ขาย ๒๐ บาท ฉะนั้นจะซื้อ ๑๐ บาทขายหรือไม่ขาย ถ้าไม่ขายผิด
กฎหมายจับแน่นอนก็ยกเพราะเป็นลูกจ้างเขา ความเดือดร้อนเช่นเช่น
ท่านประธาน ความเดือดร้อนถึงมีชอกมากมา

ในเรื่องพื้น บางจังหวัดชายทะเล จังหวัดชัยภูมิก็ ราษฎร
ก็ไม่ได้ทำพื้นที่ได้ เกินห้าหวงห้าม เกินห้าผูกขาดเพื่อข่างข่า แต่ว่า
ข่าเหล่านี้ถูกทำลายหมดแล้ว ท่านจะถามผู้แทนต่างๆก็ได้ เช่นทวีธรอง
คิดว่าราษฎรไม่สามารถจะเอาไม้ที่ชายทะเลมาทำพื้นที่ ต้องซื้อด้วย
ราคาแพง แล้วข่าก็อยู่ไกลบ้านแต่เขาไม่ได้ใช้ เพียงเศษไม้ ปลายไม้
ก็ลำบาก ความเดือดร้อนเช่นอย่างนี้เป็นเรื่องเฉพาะหน้า ที่ท่าน
รัฐมนตรีขยคิดว่าถ้าเราผ่อนผันให้ราษฎรแล้ว ข่าไม้จะถูกทำลายไปหมด
ท่านอ้างว่าบางคนขออนุญาตไปตัดก็ไม่มีท่านออกทำใบ ทำขึ้น ทำเรือน
มีโอกาสเขาไปขายถึงหมื่นบาท ข่าพเจ้ามองไม่เห็น ท่านเอาข้อเท็จ

จริงมาจากไหน ตามกฎหมายที่ขอกแล้วว่ามีเกิน ๑๘ บาท ๑๘ บาท
ก็ ๒ คิว จะขายเป็นหมื่นเป็นแสนได้อย่างไรไม่เอาใจคนเจ้าหน้าที่
พี่น้องมาให้คำมีความจำเป็น เช่นจะทำอ่างกักน้ำกรมเขตรจะมีทาง
เชิงล้อย่างไร นเช่นข้อเท็จจริงซึ่งท่านได้มาไม่ถูกต้อง อีกอย่างหนึ่ง
ในร่างพระราชบัญญัติระเบียบกักเก็บทรัพยากรว่าข่าพเจ้าไม่ได้กัน ทั่วประเทศ
กทบัญญัติมีความใดเลยซึ่งเป็นการทำลายข่าหรือทำให้ข่าเสียหาย ไม่มี
เลย มีแต่แก้ข้อขัดข้องซึ่งเคยอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น พระราชบัญญัติ
เป็นเรื่องแก้ข้อขัดข้องเฉพาะหน้า แก้ไขความเดือดร้อนของประชาชน
เฉพาะหน้าซึ่งใครขอยุ่ และไม่ใช้ใครขามาเพียงชั่วระยะเวลา ใคร
ในสมัยนี้ ๑๐ ปีมาแล้ว ถึงแม้สมัยก่อนๆมาแล้ว เราจะไม่ขอยุ่อีก
ข่าพเจ้ามองไม่เห็นที่เราจะทนงทนยเวลาเพื่อช่วยเหลือไว้ด้วยเหตุผล
ประการใด รัฐบาลนี้ควรขยว่าเป็นรัฐบาลของประชาชน ก็เมื่อ

ปรวตาชนตั้งครุอันรัฐบาลทำเมื่อรื้อถอนวงแหวนไว้ก็ยังมีงมไม่เห็น ถ้า
 เห็นรัฐบาลของพระศาสนเมือพระศาสนเทอศรักัน โดยผู้เฒ่าของเขา
 นำมาเล่าให้ท่านฟังท่านควรรับฟังและเมื่อก้าวเข้ามาขอแก้ไขท่านควรระวังแก้ไข
 ชื่นนี้แก้ไขเพื่อเอกราชราษฎร ไม่ใช่เอาใจอะไรเลย แต่ว่าแก้ไขขัดขวาง
 ช่างมีกัฏระเพาะหน้า ท่านบอกว่าเขาไว้ภัยพวกผู้ชำนาญการเกษศรัของ
 ฝรั่งเศส ถ้ายังไม่คิดขอยแก้ไขก็กลัวเขาเทศนคัประการใด เป็น
 บัญญัติเพราะหน้า ซึ่งข้าพเจ้า คิดว่า สมคังของคนไทย ในประเทศนี้ ผลจะ
 แก้ไขได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องคอยผู้เชี่ยวชาญแต่ประการใดเลยในเรื่องนี้
 และความจริงร่างพระราชบัญญัติระเบียบขึ้นข้าพเจ้าก็เขียนในสถานแล้วว่าเป็น
 พระราชบัญญัติ เสนอแก้ไข ช่วยกัน แก้ไข มาด้วย ความเห็นชอบของผู้
 เชี่ยวชาญทั้งขงกรมย้าไม่มีผู้ชำนาญงานของกระทรวงเกษศรัการ ข้า
 ราชการประจำ และกรมการกฤษฎีกาวมทั้งบรรคาศูแทนอีกมากหลาย
 ซึ่งได้ เสนอ แล้วกับัญญัติ มาสำเร้งรูป เมือเขียนร่าง มาอย่างนี้ แล้วเราก็
 เพียรพยายามจะหาข้อบกพร่องในกฎหมายย้าไม่ละยั้งนคั ผู้เชียว
 ชาญของกรมย้าไม่ถ้อยกว่ามีท่าน พวกเรากัเห็นว่าไม่เพียงเท่านั้น แต่
 ไม่ใช้เพียงเท่านั้น เกยวกัคำภาคหลวงซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนแล้วว่า เสนอ
 มาเป็นบัญญัติ ก็เรื่องเพียงเท่านั้นข้าพเจ้ากัต้องขอความมิ่งวอน จาก
 รัฐบาลว่าเราควรระรวมกันพิจารณาให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ ผ่านไปโดย
 เร็ว และถ้อยคำความสมควร หลัการข้าพเจ้าก็เขียนแล้วว่าแก้ไข แต่
 แก้ไขอย่างไรนั้นไปว่ากันในชั้นกรมการเพื่อกวามเหมาะสม ข้าพเจ้า
 กิมนัให้รัฐบาลตั้งกรมการมา กัคนกัไม่ว่า แค้ขอแก้ไขพิจารณา กันั้น
 โทมนัใช้ว่ารับไปพิจารณา ซึ่งข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะเสร็จผลเมื่อไร

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอเวงนี้ไปพิจารณาเข้าของยุติ
 ไม่ยอมกัตั้งพิจารณาแต่เพียงว่าจะยอมให้รัฐบาล รัยไป พิจารณาหรือไม่

เท่านั้นเอง มีอยู่ว่าจะยอมให้รัฐบาลรับไปพิจารณาหรือไม่ เมื่อรัฐบาล
ขอเข้าชั่งนญัตติกักไม่ยอม เมื่อเจ้าของญัตติกักไม่ยอม ข้าพเจ้าก็ขอให้
ประมุขวินิจฉัย

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา) : ไม่ใช่เป็นญัตติ
ของรัฐบาลประธานจะรวบรัดอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ชั่วคราวจะยอมให้รัฐบาลรับไป
พิจารณาหรือไม่ ถ้าไม่รับเมื่อใดที่ประชุมไม่ได้รับไปก็จะมีผลในตัว
รัฐบาลหรือไม่รับ

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา) : ขอให้แสดง
ความผิดให้เห็น

ประธานสภาผู้แทน : ฝ่ายค้านเจ้าของญัตติ

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าไม่ใช่
ค้านอะไร แต่ข้าพเจ้าจะเสนอทำความเข้าใจใคร่จะประสงค์ของ
การที่จะรวบรัดประเด็นเช่นนั้น เป็นถาวรไม่ชอบเพราะเหตุว่ารัฐบาล
ไม่ได้เสนอญัตติเข้ามา เป็นแต่เพียงแสดงความจำนงในคำอภิปรายว่า
จะขอรับไปพิจารณา เจ้าของญัตติกักไม่ยอมจะขอให้ส่งมาให้พิจารณา
ต่อไป ปัญหาจึงเกิดมีขึ้นว่าเราจะพิจารณากันต่อไป ไม่ใช่ว่าประธานจะ
ไปรวบรัดหรือลงมติอย่างหนึ่งอย่างใด ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ชอบด้วยข้อ
บังคับ อีกประการหนึ่งทথাพเจ้าจะอภิปรายจนข้าพเจ้าใคร่จะขอวินิจฉัยกับ
ผู้เสนอว่ารัฐบาลเขาก็ใคร่รับรองว่า จะขอรับไปพิจารณา และจะเสนอเข้า
มาในสมัยประชุมนี้ ข้าพเจ้าก็เห็นใจรัฐบาลในการที่จะเข้าไปร่วมกับ
ผู้เชี่ยวชาญทางรัฐบาล เพื่อจะได้พิจารณาให้ละเอียดเรียบร้อยดีกว่า
ขอทำความเข้าใจกับผู้เสนอว่า ถ้าเรายอมให้รัฐบาลรับไปพิจารณาและ
โดยเหตุเพราะอย่างนี้ในชั้นกระทรวงฝ่ายผู้เสนอจะเปรียบด้วยทาง รัฐบาล
พร้อมที่จะยอมหรือไม่

นางฟอง สัทธธรรม (อุบลราชธานี) : ยาง ที่ จะ รั้ว คำพูด
 ของข้าพเจ้าไม่ได้ คือข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ เรืองนโรได้เสนอมาแต่คราวก่อน
 แล้ว ที่ เสนอมาอย่างนี้ก็ตรงกันเกือบทุกตัวก็จริง ซึ่งท่านได้ร่วมถ้อยถนอ
 กรรมาธิการเมื่อสมัยก่อน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเพื่อความ
 เรียบร้อยสะดวกไม่คิดงักกฎหมายข้อ ๆ ให้ไรแอลลพิคักข้อให้รัฐสภา
 รั้วไปพิจารณาว่าร่างของรัฐสภา ส่วนเจ้าของร่างจะเป็ร่วมกัลลระยธรรม
 หรือไม่รัฐสภาก็ไม่ขัดข้องขอได้โปรดที่ ความเข้าใจกันเสียใหม่ ก็ขอ
 ให้รั้วที่พิจารณาว่าร่างของรัฐสภา ส่วนที่ว่าเจ้าของร่างจะร่วมหรือคิดมันนี้
 รัฐสภาก็ไม่ขัดข้อง ขอได้โปรดที่ความเข้าใจอย่างนี้

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ข้าพเจ้ายอมรับว่า
 ข้าพเจ้าได้คิดมาจากร่างพระราชบัญญัติระเบียบกัลลในสมัยกัลลก่อนนั้นแล้ว
 รัฐสภาออกว่ากำลังมีร่างของรัฐสภาอยู่ ข้าพเจ้าเห็นเหมือนกันที่ว่า รัฐ
 สภาอาจจะร่างพระราชบัญญัติมาได้เอง ไทยไม่ต้องลาคัยเจ้าหน้าที่
 แต่เป็นที่ยะจกกันอยู่ในสมัยนั้นว่า เจ้าหน้าที่ผู้เชียวชาญของรัฐสภา
 คัดของแผ่นดิน คิด เรื่องการย้ายไม้ที่ร่างมา แล้ว เสนอมา แล้วพิจารณา
 กันแล้ว ก็ไม่คิดว่าจะมีผู้เชียวชาญที่ไหนอีก ที่กรมย้ายไม้ การที่จะ
 เอาไปร่วมกัลลกับร่างใหม่ ข้าพเจ้าก็มองไม่เห็นว่าจะเจ้าหน้าที่ของรัฐสภาจะ
 พลิกไปรั้วไหน ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านทำเต็มความสามารถของท่านใน
 คราวร่างครั้งกระโน้น บุคคลเหล่านั้นยังคงดำรงตำแหน่งอยู่ การที่
 รัฐสภาจะเอาร่างของข้าพเจ้าไปร่วมพิจารณาด้วยของรัฐสภานั้น ข้าพเจ้า
 มองไม่เห็นว่าจะไปรั้วไหน แก่รั้วไหน เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงไม่ยอม
 เป็นถาวรแล้วข้า เป็นถาวรหนึ่งเห็นขอ ความเคียดครั่นของประชาชนมาก
 ข้าพเจ้าจึงขอให้สภานได้ช่วยกันรั้วหลักการร่าง พระราช บัญญัติระเบียบ
 แล้ว ข้าพเจ้าเอาไปแปรญัตติได้ อันไหนมีข้อบกักก็ได้ รัฐสภาลว่า

จึงได้มีโรควาง ๆ เพื่อสิ่งเจ้ คนที่มาร่วมกันก็วางของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ไม่พูดสิ่ง แต่ที่ร่วมไปก็วางเท่านั้น ข้าพเจ้ามองไม่เห็น รัฐบาลก็ไม่
รับรองว่าในสมัยนั้น จะเห็นข้าพเจ้าได้ก็ ความเคียดแค้นของประชาชน
ไม่คอย เกิดครั้นมา ๗-๘ ปีแล้ว แล้วเราจะคลกกฎหมายอย่างนั้น
อย่างไรได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมนี้ไว้ ไปรื้อพิจารณาด้วย
ความเที่ยงธรรม เพื่อประโยชน์ของราษฎรจริง ๆ

ประธานสภาผู้แทน : ก็เป็นที่เข้าใจกันแล้ว รัฐบาลขอวินิจฉัย
ไปพิจารณาด้วย มีสมาชิกหนึ่งก็พูดเสนอว่าจะรวมไว้หรือไม่ รัฐบาล
ก็มีข้อข้อง ก็เป็นที่เข้าใจอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะขอความ
เห็นที่ประชุมว่าจะยอมให้รัฐบาลรื้อไปพิจารณาหรือไม่ ข้าพเจ้าขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นว่าควรระมอร่างนี้ไปให้รัฐบาลพิจารณา
ไปรื้อกันด้วย

มีสมาชิกยกมือ ๓๓ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่สมควรยกร่างนี้
ให้รัฐบาลพิจารณาไปรื้อกันด้วย

มีสมาชิกยกมือ ๒๓ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เห็นฉันทว่าที่ประชุมลงมติให้รัฐบาลนำ
ร่างนี้ไปพิจารณา

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องร่างพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมาย ซึ่ง
ออกโดยวุฒิสภา พุทธศักราช ๒๔๕๑ ของนายเสวตร กับ นายเสียง
กัตินผู้เจ้าของวุฒิสภา ในระเบียบวาระที่ ๕ นี้ ได้เสนอนิติบัญญัติฉบับนี้

(ตำนาน)

หลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติ

ยกเลิกกฎหมาย ซึ่งออกโดยวุฒิสภา

พ.ศ. ๒๔๕๑

หลักการ

ยกเลิกกฎหมายบางฉบับ ซึ่งตราขึ้นโดย

คำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา

เหตุผล

โดยที่วุฒิสภาซึ่งประกอบด้วยสมาชิกทั้งพระศาสนิกชนมิได้เลือก
 ตั้งขึ้นมาเสด็จของวุฒิสภาจึงมิใช่เสียงของประชาชน และวุฒิสภาก็เป็น
 เพียงสภาถ่วงดุลกฎหมาย มิใช่ริเริ่มออกกฎหมายอย่างสภาผู้แทน
 วุฒิสภาจึงหาควรวินิจฉัยให้รัฐบาลตรากฎหมายอันมีภัยแก่ประชาชน ผู้
 เป็นเจ้าของอำนาจโดยแท้ การกระทำเช่นนี้เป็นการล่วงละเมิดอำนาจ
 และหน้าที่ของสภาผู้แทน ซึ่งเกินที่รัฐจะยอมให้สภาผู้แทนกระทำใน
 เวลาอันไม่ช้า เช่นการยกอำนาจทั้งแก่ประชาชนให้แก่รัฐบาลโดย
 ประชาชนมิได้มีส่วนร่วมเห็นยินยอม และเป็นการปกครองของบางคนโดย
 บางคนและเพียงบางคน มิใช่การปกครองของประชาชนโดยประชาชน
 และเพื่อประชาชนตามหลักของระบอบประชาธิปไตย ทั้งก่อนนั้น กฎหมาย
 บางฉบับก็ตราขึ้นอย่างที่ไม่เคยปรากฏในประวัติศาสตร์ของกฎหมายสากล
 จึงเห็นควรยกเลิกกฎหมายเหล่านั้นเสีย เพื่อรักษาประวัติศาสตร์อันจำเป็นของการ
 ปกครองตามระบอบประชาธิปไตย

(สำเนา)

บัญชีกฎหมายท้ายพระราชบัญญัติ

๑. พระราชบัญญัติการเลิกคองแก๊ซโซลิมุคิม พ.ศ. ๒๔๙๐
๒. พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำกรรมสิทธิ์อย่างทางทะเล พ.ศ. ๒๔๙๐
๓. พระราชบัญญัติเครื่องแบบสมาชิกวุฒิสภา และสมาชิกสภาผู้แทน พ.ศ. ๒๔๙๐
๔. พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวงกรม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐
๕. พระราชบัญญัติเครื่องแบบตำรวจวุฒิสภา พ.ศ. ๒๔๙๐
๖. พระราชบัญญัติสภาของกันวาชอาณาจักร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๑
๗. พระราชบัญญัติวิธีระเบียบของกันวาชอาณาจักร พ.ศ. ๒๔๙๑
๘. พระราชบัญญัติกำหนดวิธิการ ระเบียบ การค้า ก้าวไรเกิน สัมคักรจากราชการ พ.ศ. ๒๔๙๑
๙. พระราชบัญญัติองค์การสังเคราะห์ที่ทหารผ่านศึก พ.ศ. ๒๔๙๑
๑๐. พระราชบัญญัติกำหนดเวลาซึ่งผู้ตั้งหาในกรณี ที่ตั้งหาว่าปลงพระชนม์ พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พ.ศ. ๒๔๙๑
๑๑. พระราชบัญญัติว่าด้วยใน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ตลอดจนไม้เพลิงและสิ่งเทียบดว้ปืน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๑
๑๒. พระราชบัญญัติวิบูลย์สาธุ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๑

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ข้าพเจ้าขอถนอม
ญาติคิดไปผู้พ่อปรียปรุงใหม่ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของญาติขอถนอมญาติข้าพเจ้าขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นว่าควรให้เจ้าของถนอมไป เมื่อไม่มี
ผู้ใด.....

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ข้าพเจ้าขอทราบเจตนา
ของผู้เสนอว่า ที่ท่านถนอมไปนั้น จะเสนอเข้ามาอีกใหม่ ถ้าเสนอแล้ว
ในรูปอื่นหรือจะเสนอให้เต็มกรรพรูป คือหมายความว่า พระราชบัญญัติทุก
ฉบับหรือไม่ ขอได้โปรดบอกเสียก่อน

นายเลียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : สาเหตุที่ถนอม ไม่มี
อะไร นอกจากรู้สึกว่าการเสนอนี้ ความมั่นใจน้อยเกินไป แล้วเห็นว่า
มีสมาชิกหลายท่าน ได้ท้วงเพื่การพ้องความเห็นของผู้อื่น ที่ขอถนอมไป
ส่วนจะเสนอหรือไม่ ยังไม่แน่ ถ้าเป็นการเหมาะสมก็ยอมจะเสนอมา
แต่ถ้าเสนอมาในรูปใดก็คงเป็นที่รับว่าจะเสนอมาเต็มรายการตาม ไม่ใช่ว่า
โดยทั่ว ๆ ไปอย่างนั้น

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ความจริงข้าพเจ้าเองในฐานะ
ที่เป็นส่วนตัวนั้น ก็มีความเห็นว่าญาติควรถนอม แต่เมื่อท่านผู้เสนอ
ทั้งสองคนยืนยันว่า จะเสนอว่าพระราชบัญญัติยกเลิกกันเข้ามาใน
สภาอีกแล้ว ความจริงที่ยังจิตใจอยู่ก็คือว่า ท่านจะเสนอเข้ามาที่ทาง
พวกเราดีกว่า ความจริงทางพวกเราจะอภิปรายว่าญาติควรระงับไป
แต่ถ้ารับรองว่าไม่เสนอ ทางเราก็เห็นว่าควรระงับลงกันได้ เพราะ
ฉนั้นแล้วถ้าถนอมไปวันนั้นแล้ว เสนอเข้ามาวันหลังอีก ก็คงอภิปราย
กันอีก จะเป็นขงกฎหมายหรือทุกฉบับก็ตั้งพิจารณากันวันยังค่ำกัน

ขิงขู๋ ถ้าตอนเวลานั้นแล้ว จะพิจารณาอย่างไรแน่ ขอทราบจากฝ่าย
เสนลลภัก

นายเลื่อง ไชยบาล (อุบลราชธานี) : ในวาระนี้ยื่นประเด็น
ในข้อที่ว่า จะให้ผู้เสนอดอนหรือผู้ไม่ ขอเขียนทำความเข้าใจเสีย ก่อนว่า
ดอนหรือผู้ไม่สำคัญสำหรับผู้เสนอด ดันจะเข้าใจผิด แต่เนื่องจากมี
สมาชิกที่ทรงน้ำหนักข้เข้าใจผิด คือคล้าย ๆ กันว่า การเสนอเป็นการ
ช่วยผู้คิดซึ่ง ๑๘๐ วัน อะไรนั้น ซึ่งไม่ใช่ใช้อย่างนั้น ถ้ากรุณาอ่านได้
กระซิบกันแล้ว ไม่ให้หมายความว่าอย่างนั้น ความหมายจริง ๆ ต้องถก
ปัญหาว่า เพื่อเคารพประชาธิปไตย และเพื่อการเทคทุนประชาธิปไตย
แต่ไหน ไม่ให้คิดว่ากฎหมายเป็นโมฆะ แต่คิดว่าออกกฎหมายหลาย
ฉบับในขณะที่ยังจะประชุมพวกท่านทั้งหลายอยู่แล้ว กระผมเห็นว่า
ควรจะได้รื้อทำการปรับปรุงให้รอบคอบถึงกว่านั้น ประเด็นมีอยู่ตรงนั้น ถ้า
จะเสนอสั่งก็ควรเสนอใ้ด้วยระเบียบ เพื่อให้หมักความเข้าใจผิด เพราะ
คนเราขงที่เข้าใจผิดโดยสุจริตใจ บางทีแกสงสัยเข้าใจ เพราะฉะนั้น
การขงต้องกล่สภาพักกฎหมายบางฉบับเสีย แต่ทั้งนี้เพิกประโยชน์
ส่วนรวม เพื่อความเข้าใจอันดี แต่ว่าทั้งนี้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม เมื่อ
เห็นว่าเพื่อความเข้าใจอันดีเราจึงขอถอนไปเสีย แต่ที่จะให้ยืนยันว่า
จะเสนอสั่งก็หรือผู้ไม่ ท่านลองคิดซิว่าข้าพเจ้าจะบริจรงค์ให้ผู้คิดผู้ไม่ ข้าพเจ้า
จะบริจรงค์แทนคนคิดได้ไหม ท่านเองก็มีสิทธิเสนอมา พรรคการเมื่อก
เดี๋ยวนี้ไม่เห็นพรรคตามกฎหมาย ไม่มีผลอะไร สมมุติว่าข้าพเจ้ายืนยัน
ยืนยันว่าจะไม่เสนอด แต่คนอื่นเสนอขึ้นมา นั้น ก็เห็นเรื่องที่จะเข้าใจกันดี
วันนี้ แต่จะเป็นเรื่องที่พยายามใดกันในเรื่องนี้ไม่ยืนยัน ที่เสนอดขอ
ยืนยันว่ามีเจตนาคิดจริง ๆ

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อเจ้าของญัตติเสนอบรรณคดีข้างนี้แล้ว
ก็มีผู้ตั้งอยู่ข้าง ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

ท่านผู้ใดเห็นว่าควรให้ยื่นไปตามที่ผู้เสนอขอถอน ยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๓๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วยยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๓๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าที่ประชุมตกลงมติยอมให้เจ้าของ
ญัตติถอนญัตตินี้ไปได้

ระเบียบวาระที่ ๕ ญัตติขอให้กำหนดสมัยประชุมและวันเริ่มสมัย
ประชุมประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ของนายภิรตา วัฒนสินธุ์ (ฉะเชิงเทรา)

(สำเนา)

วันที่ ๓๑๖/๒๔๕๑ วันที่ ๒ มี.ค. ๕๑

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภาผู้แทน

๑ มีนาคม ๒๕๔๑

เรื่อง ญัตติขอให้กำหนดสมัยประชุมและวันเริ่มสมัยประชุมประจำปี

จาก นายภิรตา วัฒนสินธุ์ ส.ส. ฉะเชิงเทรา

ถึง ประธานสภาผู้แทน

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว)

มาตรา ๕๒ ให้อำนาจให้สภาผู้แทนเป็นผู้กำหนดสมัยประชุมของ สภาทั้ง
สอง (สภาผู้แทนและวุฒิสภา) และวันเริ่มสมัยประชุมประจำปีให้สภา

ผู้แทนเป็นผู้กำหนดนั้น ยึดจนถึงเวลาอันสมควรที่จะกำหนดสมัยประชุม
ของสภาทั้งสอง และวันเริ่มสมัยประชุมประจำปีได้แล้ว

จึงขอเสนอญัตติมาเพื่อสภาได้โปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป
ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ก. วัฒนสินธุ์ ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) นายชวค ทองโรจน์, สมรรถ เอี่ยมวีโรจน์, โสภณ
สุภชระ, ข. ชรรมสุชาติ, ภักดี พัฒนภักดี, ร.ต.ท.
สังกรานต์, ทองดี อีสราชีวัน, ท.ไชยะนันท์, จนคงฤทธิ
ศักดิ์ษากร, เทพ เกตุพันธ์, เทพ โชคินุชิต, ล้วน เวทชา
ลิกานนท์, อังคนา ผู้รับรอง

๑๑.๓๒ น.

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ (ฉะเชิงเทรา) : การที่ข้าพเจ้าได้เสนอ
ญัตตินั้นมาเพื่อกำหนดสมัยประชุมและวันเริ่มสมัยประชุมประจำปี
โดยที่รัฐธรรมนุญฉบับชั่วคราวมาตรา ๕๒ ได้กำหนดไว้ว่าให้สภาผู้แทน
เป็นผู้กำหนดสมัยประชุมของสภาทั้งสอง คือสภาผู้แทนถาวรวิสามัญและ
วันเริ่มสมัยประชุมประจำปีให้สภาผู้แทนเป็นผู้กำหนดเช่นเดียวกัน ยึด
ภายหลังที่ได้มีการเลือกตั้งและเราก็ได้มีการประชุมกันแล้วเราสมควรที่จะ
กำหนดวันเริ่มสมัยประชุมเสีย ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอชี้แจงเรื่องด้วยคำบาง
คำที่มีอยู่ในรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราว ซึ่งอาจจะทำให้เห็นถึงสัจของ
บรรดาสมาชิก คือรัฐธรรมนูญชั่วคราวมาตรา ๕๒ บัญญัติว่า ในขั้น
นี้ให้มีสมัยประชุมของสภาทั้งสองสมัยหนึ่งหรือหลายสมัยแล้วแต่สภาผู้แทน
จะกำหนด คือด้วยคำประโยคนั้นไม่มีข้อความคอนใดเลยที่บอกว่าสมัย
ประชุมสามัญหรือสามัญ ผู้ที่เห็นว่าสมัยประชุมของสภาทั้งสองแต่เมื่อ

ข้อความมาตราอื่น คือ มาตรา ๕๕ ด้วยกันแล้วทำให้เข้าใจได้ว่ามาตรา ๕๖ ที่บัญญัติให้สมาชิกประชุมของสภาทั้งสองนั้นย่อมหมายถึงประชุมสามัญ และเมื่อได้งานถึงรัฐธรรมนุญระเบียบขัณฑเล็ก แล้วก็มีเจตนารมณ์นั้น คิดบัญญัติไว้เช่นนั้น ก็เป็นสมัยประชุมสามัญ ทนอยู่เห็นว่าเราจะควรกำหนดวันประชุมและสมัยประชุมกันอย่างไร คือ บัญญัติครั้งแรกก็คิดว่าควรจะมีสมัยประชุมสามัญ สมัยเดียวหรือหลายสมัย เท่าที่เคยบัญญัติมาแล้วสมัยประชุมสามัญเราเคยกำหนด สมัยเดียว และ วันเริ่มประชุมแน่แล้วแต่มีคําจาก ที่ประชุมว่า จะกำหนดวันใดเห็นวันเข้ดสมัยประชุมสามัญ ทุกครั้งก็เลือกเอา วันที่ ๑๐ พฤษภาคม หรือ ๒๕ ธันวาคม แต่ในที่สุดก็เลือกเอาวันที่ ๑๐ พฤษภาคม เป็นวันเริ่มประชุมสมัยสามัญประจำ แต่ตามมติที่ขัณฑให้สภากำหนดสัณนกันเองก็ว่า โดยเฉพาะในเรื่องงบประมาณประจำคําพระราชบัญญัติข้อการงบประมาณคือว่าทางรัฐสภาจะต้องเสนอให้สัณนวันเจิม คือพิจารณาภายในวันที่๑ พฤศจิกายนของปีนั้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราได้กำหนดสมัยประชุมสามัญโดยครออยู่ไปถึงการพิจารณางบประมาณประจำก็ช่วยช่อม เป็นประโยชน์ทางรัฐสภาไม่คั้งเรียกประชุมสมัยวิสามัญ ถ้าหากว่าเรากำหนดสมัยประชุมสามัญตอนระยะนั้นแล้วก็ จะคั้ง เรียกประชุมวิสามัญประจำเพ็ดพิจารณางบประมาณ เพราะฉะนั้นการกำหนดสมัยประชุมสามัญของสภานั้นน่าจะคั้งเหตุผลด้วย ยิ่งกว่านั้นสมัยประชุมสามัญโดยเฉพาะฤดูนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เหมาะสมหลายประการ คือโดยเพราะเป็นงานเทศกาลเวลานั้นเป็นงานเทศกาล คือ มักจะมีงานความวิคัมาว่าชาวบ้านมีงาน โคนจัก ขวชนาก ซึ่งขวรค้ำผู้แทนระคั้งคักคักก็ราษฎรโดยได้ลัซิด เพราะฉะนั้นถ้ากำหนดสมัยประชุมในฤดูที่ว่าแล้วก็มีสัควกแก่การทสมัชชาก็ไปเขยเมเยนราษฎรในชนบท เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็น

ว่ามีกติกากำหนดคสมีประชุมในฤดูร้อน และถึงครั้งนั้นคนพี่จากภาคตะวันออกเราเห็นประเทศอื่น ถ้าเราประชุมฤดูร้อนแล้วก็ไม่เหมาะสม คือเป็นเวลาที่จะไปพักผ่อนเที่ยวเตร่กับเมียเมียในรายภูมิกักตัว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรระงับกำหนดคสมีที่ประชุมสามัญหนึ่ง แล้วเลือกวันที่ ๑ ตุลาคมเป็นสมัยประชุมสามัญแยกประชุมวันที่ ๑ ตุลาคม และจะเปิดพิจารณาถึงระยะเวลาใช้รวมเดียวกัน

นายโสภณ ศุภชระ (ขอนแก่น) : ก็เปิดเสนอมาอย่างนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรระงับกำหนดว่าสภาสามัญก่อน แล้ววันประชุมสามัญใหม่ คือตามรัฐธรรมนูญจะมีสองสมัยสามัญหรือสมัยเดียวกันก็ได้

นายกิจจา เวลันสินธุ์ (ยะเชิงเทรา) : สำหรับสมัยที่ประชุม ข้าพเจ้าก็เรียนแล้วว่าควรระงับกำหนดคสมี ประชุม สามัญ เพียง สมัยเดียวกัน ถ้าหากว่าประชุมตกลงตามนั้นก็ให้พิจารณาต่อไปว่า จะควร กำหนดวันใดเริ่มประชุมสามัญ คือว่ามีประเด็นอยู่ ๒ ข้อ

นายเขมชาติ บุญยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : สำหรับกำหนดวันประชุมอย่างนี้ผู้เสนอเสนอมา ข้าพเจ้าก็มีความคิดมาประกอบอยู่หลายประการว่า ๑. มีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องมาเสนอให้สภากำหนดโดยคณะเพราะในวันนี้ คือ การกำหนดวันเริ่มสมัยประชุมประจำปี ควรจะต้องมีเหตุผลหลาย ๆ อย่างมาประกอบเหตุผลด้วย ถ้าเรากำหนดลงไปแล้วจะเป็นการผูกมัดสภาว่าถึงจะยดขยี้เรียก วันนั้นก็ยกเว้นไม่ได้ การที่ผู้เสนอนี้มีความเห็นว่าข้าพเจ้าคิดว่าอย่างนั้นแต่สมาชิกจำนวนมาก ซึ่งยังมีพร้อมที่จะกำหนดวันนั้น นั้นเหตุผลประการหนึ่ง แล้วการกำหนดสมัยประชุมทางรัฐสภา ข้าพเจ้าเห็นใจ ควรจะเป็นวันไหนเราต้องทำงาน พยายาม ๆ เป็นวันทำงานของสภาและรัฐสภาในบ้านสมาชิก ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่ายังเป็นจำนวนมาก แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็ยังหาเหตุผลไม่ได้

ว่าควรระงับกำหนดวันไหน เกือบทุกยุคกาล เหตุกาล เหตุการณ์ และไม
 การมาประชุม การศึกษาค้นคว้าวิจัยซึ่งเรื่องเช่นนี้ วันนั้นจะเย็นวันไหนข้าพ
 เฝ้าไม่แน่ใจว่าจะเป็นการดีหรือไม่ เพราะฉะนั้นถ้าไม่มีความจำเป็นจริงๆ
 แล้วที่จะกำหนดวันชดให้เลื่อนไปก่อน ทั้งนี้ขอคิดว่าผู้ศึกษาคณะจะได้
 ปรึกษาหารืออย่างเห็นอกเห็นใจทั่ว ๆ ไป จึงจะเห็นการดี มีบางเรื่องก็
 กำหนดคนยังไม่ผู้สะดวกใจนัก ถ้าท่านผู้สนใจผู้ใดเห็นว่ายังไม่เหมาะ
 จำเป็นจะต้องเสนอกันนั้น ขอได้โปรดเลื่อนไปในการที่จะวินิจฉัยและสร
 มติวันนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นการดีอย่างยิ่ง

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ (ฉะเชิงเทรา) : ตามที่ท่านสมาชิกผู้มี
 เกียรติได้พูดถึงว่าข้าพเจ้าไม่สะดวกอะไรจึงมาเสนอการกำหนดสมัยประชุม
 ในวันนี้ ถ้าหากว่าท่านผู้นั้นได้พลิกกฎกฎหมาย รัฐธรรมนูญแล้วจะเห็นว่า
 คำนำการกำหนดสมัยประชุมนั้นเป็นของสภาผู้แทน ตามปกติที่ได้เคย
 ปฏิบัติมาเมื่อได้มีการใช้สมัยประชุมภายหลังที่ได้มีการเลือกตั้งผู้แทนได้
 เข้ามาร่วมการประชุมในสถานที่แล้ว เราได้มีการกำหนดสมัยประชุมกัน
 เป็นการปกติที่ได้เคยปฏิบัติมาเช่นนี้ ในการเลือกตั้งโดยเฉพาะในขณะนี้
 เรากำลังจะไปในที่อันของเคียวกันว่าเราควรกำหนดเสีย รัฐธรรมนูญ
 เขียนไว้ว่าเป็นอำนาจของสภาผู้แทน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าอัน
 การสมควรที่จะกำหนด ส่วนการที่ท่านสมาชิกซึ่งใจว่าเราควรวัน
 ไหนเวลาใดจึงจะเห็นการเหมาะสม เกือบกับการสะดวก เกือบกับการเยี่ยม
 เยียนราษฎร ข้าพเจ้าเข้าใจในสมมติท่าน คิดเกล้าเหตุการณ์ให้ท่าน
 ฟังแล้วว่าจะไรสะดวก ขอให้ท่านวินิจฉัย ไม่ควรใช้เวลาปรึกษากำหนด
 วันเป็นเวลาพร้อมเดือนหรือเป็นการภายใน คิดเรื่องเลื่อนอย่าท่าน ถ้าหาก
 สถานที่ไม่สามารถจะวินิจฉัยอยู่หาขัดข้องอื่น ไม่ได้จะไปทำอะไรของชาติ

ข้าพเจ้าไม่มีสัมปทานใจยื่นจะตั้งมาขอเลิกไป ส่วนที่ว่าจะไถ่กัน
เมื่อไร ยกโทษ แล้วมันคงที่ประชุมจะวันอาทิตย์ ซึ่งเห็นความเห็นของ
ข้าพเจ้า ถ้าหากท่านสมาชิกไม่พอใจอาจจะกำหนดใหม่ได้

นายเตียง ไชยภัก (อุบลราชธานี) : ขอโทษอย่างที่ท่านจะเข้าใจ
คลาศแคลงใจไป ความจริงตามที่ทั้งวันเห็นว่าเป็นว่าอย่างนี้ ถ้าหากการ
ประชุมครั้งมีวันถึงค่า แต่ว่าจะรักษารวันเน เวลานซึ่งกำลังจะประชุมขึ้น
มีว่าจะขอยกเลิก เมื่อขอยกเลิกกำหนดหรือจะยอมประชุมคราวนี้
ข้อๆ ไปรักษามี มีว่าเมื่อเห็นต่างชนิดเท็จจริงจะกล่าวถนัดยอมตกลงว่า
ระงับสัมปทานไม่มากนัก คือว่าไม่ทันทำงานในสถาน ในยกนี้เมื่อไร
จะเสร็จ เมื่อเสร็จแล้วจะตั้งขึ้นปรึกษากันว่า จะกำหนดสมัยประชุม
กับสมัย สัมปทานหลายสมัย ตัวอย่างนั้นจะได้จัดเท็จจริงและ
เหตุผลละเอียดยิ่งขึ้น แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้องอะไรถ้ากำหนดกันเพียงวัน
สักวันหรือสองวันจะมีความคิดเห็นที่ๆ ในวันข้างหน้า อีกประการหนึ่ง
ถ้ากำหนดเพียงวัน ถ้าเมื่อมีการประชุมไปไม่ตรงกับที่เราคาดหมายไว้
ก็อาจจะต้องมี พระราชกฤษฎีกา หรือขบ ณะเพาะกาล อย่างหนึ่ง อย่างใดอีก
ซึ่งมันน่าจะเห็นด้วยมากกว่า ส่วนเรื่องที่จะกำหนดกันเพียงวันก็ช่วยกันใ้
ได้ตกลงว่าจะกำหนดวันนั้นว่าจะเอกสมัย สัมปทานหรือหลายสมัย
และจะให้มากกำหนดเท่าไรตามรัฐธรรมนูญเหล่านี้เป็นต้น

นายโกลั่น สุทธิระ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้ามีความเห็นพ้อง
กับที่เสนาบดีจะกล่าวการกำหนดสมัยประชุมเช่นสิทธิของสถาน คือการ
เสนาบดีไม่มียื่นจะตั้งว่าหลายสมัยหรือครั้งสมัย เป็นสิทธิของ
สมาชิกที่จะประชุมว่าจะประชุมวันไหน ข้าพเจ้าก็ควรขอเรียนว่า
ถ้ามีมติขอร้องพิเคราะห์กันไว้ เรากำหนดกันเดือนตุลาคม หรือเดือนไหน
ก็ได้เมื่อ รัฐธรรมนูญก็ให้กำหนดไว้แล้ว รัฐบาลหรือสมาชิกอาจ

เสนอให้มีการเรียกประชุมสามัญได้ จะทำวาระสามัญอีกเท่าไร แต่
 การทำวาระเป็นข้อเสนอดำรงแต่กันสมัยเช่นนี้เพื่อประสงค์ว่าสมาชิกจะได้
 มีโอกาสเตรียมเนื้อเตรียมตัวว่า วันไหนเป็นวันซึ่งจะต้องทำงานของ
 สมาชิก และวันไหนเป็นเวลาประชุมสามัญ เพราะการกำหนดสมัยที่
 ประชุมสามัญก็คือนำหนดเวลาทำงานของสมาชิกนั่นเอง เพราะฉะนั้น
 ก็ควรให้สมาชิกมีโอกาสรู้ล่วงหน้าด้วยว่า จะทำเมื่อไร และสมัยที่ประชุม
 ก็ไม่จำเป็นจะต้องห่างเพราะเหตุว่าตามปกติเราก็มีการประชุมกันในระยะ
 ๙๐ วัน และถ้าในระยะ ๙๐ วัน นั้นถ้าไม่มีเรื่องอะไรเราคงจะยกอันที่ได้
 หรือถ้าไม่พอจะขยายออกก็ได้ สำหรับงานสมัยนั้นตรงหรือไม่ตรงนั้น
 ไม่สำคัญ เพราะเราควรจะเสนอให้สมาชิกทราบล่วงหน้าว่าเราจะทำ
 งานเมื่อไร ข้าพเจ้ามีความเห็นสนับสนุนเช่นนั้น

หลวงอรุณพรพิศาล (ตราด) : การที่เราประชุมสภาในวันนี้
 เราประชุมตามรัฐธรรมนูญข้อบัญญัติชั่วคราว ไม่ใช่ระเบียบที่แท้จริง ถ้าหาก
 ว่าท่านแก้ไขรัฐธรรมนูญเช่นระเบียบถาวรเมื่อไร เราก็ควรกำหนดสมัย
 ประชุมให้แน่นอนลงไป แต่ข้อชั่วคราวเท่านั้น เหตุไรจึงจะกำหนด
 ให้แน่นอนลงไป รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ประกาศใช้เมื่อไร เป็นระเบียบ
 ถาวร เราก็มีการประชุมใหม่เป็นสมัยสามัญอีก ท่านจะรีบด้วยเหตุใด
 ในวาระ รัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราว นะท่าน

ประธานสภาผู้แทน : ข้อนี้ก็รាយมาพอสมควรแล้ว เรารู้
 ความประสงค์กันดีแล้วว่าจะควรกำหนดหรือไม่กำหนด ที่ประชุมมีมติ
 ตามมติผู้เสนอผู้คัดค้าน ขอให้กำหนด ที่ประชุมควรพิจารณาว่าจะ
 กำหนดหรือยัง ข้าพเจ้าขอความเห็นที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นควรจะ
 กำหนดเสียวันนี้ ขอให้ไปปรึกษากัน

มีสมาชิกยกมือ ๘๐ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๐ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าที่ประชุมมีมติให้กำหนดสมัย
ประชุมในวันจันทร์ ความรัฐธรรมนูมีอยู่ ถ้าสมัยประชุมสามัญนั้นจะมี
สมัยเกี่ยวหรือหลายสมัยก็ได้ ทั้งนี้แล้วแต่สภาจะกำหนด เพราะฉะนั้น
ในที่สุดที่เสนอมานี้กำหนดสมัยประชุมทั้งสอง และวันเริ่มสมัยประชุม
ประจำปี ก็ได้แล้ว และที่ประชุมมีมติลงมติว่าควรกำหนดในวันจันทร์ เพราะ
ฉะนั้น จะโปรดเกล้าฯ สมัยประชุมประจำปี ในที่นี้จะเริ่มสมัยหนึ่ง หรือหลาย
สมัยก็ระชงความเห็น

ขอเชิญเพิ่มเติมเห็นว่า ถ้าสภาจะกำหนดด้วยหนึ่งมีสมัย
หนึ่ง และเพราะในปี ๒๔๙๑ ก็ใช้เรียกสมัยประชุมสามัญของสภาผู้แทน
นั้นแล้ว และวันเริ่มสมัยประชุมก็แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าสภาจะกำหนด
ว่าสามัญสมัยเกี่ยวเฉพาะปี ๒๔๙๑ ก็เห็นอันว่าไม่มี และกำหนดใน
ปีที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ ไป เพราะฉะนั้นในประการแรกควรโปรดเกล้าฯ ให้
สมัยเกี่ยวหรือหลายสมัย

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ความปรกติได้
เคยปฏิบัติกันมานานเราถึงจะวันเริ่มสมัยประชุมสามัญ โดยที่ให้มีพระ
บรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ทรงแรกถึงว่าเป็นสมัยสามัญ แล้วค่อยไป
ปลายปีจึงย้ายที่เคปรประกาศเรียกประชุมสามัญเพื่อเสนองบประมาณ วัน
วันเดือนปีก็เลื่อนไป เพราะเหตุว่าเกี่ยวข้องกับสภา เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ
เท่า ๆ ย่าง ใช้ไม่ได้ ชาวพม่าก็เห็นว่าทางที่ติดคดียว่า สมัยสามัญ
ประจำปี จึงประมาณจะโปรดเรียกกันระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ อย่างไม่
ให้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ เรียกประชุมซึ่งในปลายปีนั้นจึงย้าย

จะเสียดายประมาณในก้อนพฤกษิกายน ความที่เขยมีภูษิตักันไว้คิดว่าสมัย
 วิสามัญ ถ้าหากว่าพระอนุโลมความเห็นของท่านผู้เสนอนแล้ว จะแยก
 สมัยย่อยออกมาอีก คนอื่นอยู่บ้าง ๗ ครั้งก็ ข้าพเจ้าก็สงสัยว่าจะอยู่ทำไม
 กัน เพราะฉะนั้นจึงคิดว่าสมัยวิสามัญก็ควรถืออันโลมตามทฤษฎีชาติให้
 ประกาศให้แยกย่อยประมาณ ๔๐ วันนั้น ส่วนสมัยวิสามัญหรือวิสามัญ
 ก็ตาม ในก้อนพฤกษิกายนถ้าหากสภาไม่กำหนดไว้ รัฐบาลก็เคยควา
 พระราชกฤษฎีกาแยกเพี้ยนลงประมาณ ฉะนั้นข้าพเจ้าก็คิดว่าหาก
 ว่าสมัยวิสามัญสภากำหนดหนึ่งสมัย ก็คงกำหนดตามแต่เดือน กุมภาพันธ์
 เป็นต้นไป ตามที่เรายกแล้วจะเอาอีกสมัยหนึ่ง คือเดือนพฤกษิกายน
 อย่างที่ผู้เสนอมานี้ ถ้าหากว่าพระกษัตริย์กษัตริย์กำหนดสองสมัย ข้าพเจ้า
 มีความเห็นอย่างไร ไม่ใช้ขอเสนอ

นายกุลหลาบ แก้ววิมล (นนทบุรี) : ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้
 แทนใหม่ยังไปต่อการประชุม เพราะฉะนั้นก็อยากจะเรียนว่าตามที่ผู้แทน
 ฉะเชิงเทราเสนอมาว่ากำหนดสมัยวิสามัญให้เป็นวันที่ ๗ ตุลาคม ข้าพ
 เจ้าขอสนับสนุนเห็นว่าเหมาะสมทั้งฤดูกาลเหตุการณ์ พฤศจิกายนและ
 ธันวาคม กล่าวคือในยามนี้ เมษา ๆ พฤษภาคม มีฤดูเทศกาลและ
 ผู้แทนแต่ละจังหวัด แต่ละท้องถิ่นต่างคนต่างมีความจำเป็น ต่างคนต่าง
 ภาระเหตุ เพราะฉะนั้นจะขอประมวลความสำคัญของผู้แทนเสียก่อน
 ส่วนข้างมากจำเป็น และเวลานุดูที่ถนนแถวเราที่โรงเรียน ฉะนั้นทาง
 ทศกัณฐ์ของรัฐบาลได้กำหนดเดือนพฤกษิกายน คือเดือนกุมภาพันธ์ เปิด
 สมัยประชุมเหมาะสำหรับปีสมัยอันใหม่เหตุการณ์ จำต้องเปิดขึ้น ด้วยเหตุ
 การณ์

ประธานสภาผู้แทน : ประเด็นที่ขอเสนอที่สถานที่เราควรจะ
 กำหนดสมัยประชุมวิสามัญของสภาสมัยเกี่ยวกับหรือหลายสมัย เพราะ

ฉะนั้นประเด็นที่ควรระพุดักพุดประเด็นที่ว่าควรจะมีสมัยเกี่ยวหรือหลายสมัยที่ไม่ใช่ว่ากำหนดวัน

นายกุหลาบ แก้ววิมล (นนทบุรี) : ทกระดมเรียนนี้ไม่ใช่ที่ของขริรที่านโคโยคโศกาคีโผิมกำหนดว่าจะควรเอาวันไหนทั้งง อย่าคักคอกนเลขที่เคียว

ประธานสภาผู้แทน : ควรจะพิจารณาว่าจะเอาสมัยเกี่ยวหรือหลายสมัย ควรจะพุดักพุดประเด็นนี้

นายกุหลาบ แก้ววิมล (นนทบุรี) : ในฐานที่ท่านประธานไค้ชี้แจงว่าในระหว่างที่เรารประชุมกันถือว่าเ็นสมัยสามัญ เพราะฉะนั้นอยากจะเรียนตรง ๆ ว่าถ้าสมัยสามัญแล้ว ขอให้สัถากำหนด วันที่ ๑ ตุลาคมอย่างที่มีแผนละเชิงเตอราเสนลให้เ็นสมัยเกี่ยว ถ้าหากว่าระดักว่า อันนเ็นสมัยประชุมด้วย นชอเรียนว่าปี ๒๔๙๑ นี้ให้เ็น ๒ สมัยให้รวมสมัยนด้วย ขอให้ที่ประชุมกันเอาการประชุมนี้เ็นสมัยสามัญสมัยหนึ่ง และเปิดสมัยสามัญในวันที่ ๑ ตุลาคม อีกสมัยหนึ่ง และย้ดชไปกัเอาสมัยเกี่ยวคือวันที่ ๑ ตุลาคม คัลจากป็น ข่าพเจามีความเ็นอย่างนี้

นายเลียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : ผมขอเรียนท้าคความเข้าใจ คือ ประเด็นนี้อย่างนี้ใหม่ มีข้อว่าเราจะกำหนดสมัยประชุมสมัยเกี่ยวหรือหลายสมัย และมีข้อทว่าถ้าสมัยเกี่ยวกำหนดความว่าสามัญ ส่วนสมัยวิสามัญนั้นแล้วแต่ทางสภาจะเรียกโดยไมค้ดงกำหนดไว้ หรือค้ว่า ๒ สมัยนกำหนดไว้ทั้ง ๒ สมัยคือสมัยสามัญครั้งหนึ่งวิสามัญครั้งหนึ่ง โดยกำหนดไว้เลยขอไปรคไค้ชแจงข้อทานให้ชัดแจ้ง

ประธานสภาผู้แทน : ประเด็นที่พุดกันอยู่นี้ สมัยสามัญของสภานควรจะมีในยี่หนึ่ง ความมีสมัยหนึ่งหรือหลายสมัยที่ประชุมไค้พิจารณาอย่างนี้ ส่วนจะมีวิสามัญหรืออะไรอกเองนงคนละเรื่อง ให้

พิจารณา ในประเด็น ว่าสมัชชาสามัญ ของที่ ประชุมสถานจะมีสมัชชาเดียวหรือหลายสมัชชาในขั้นหนึ่ง

นายเลียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : ถ้าเช่นนั้นผมขอเสนอว่าสมัชชาสามัญควรมีสมาชิก และสมัชชาวิสามัญว่ากันไปในขั้นที่สอง

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ความจริงเราจะไม่เข้าใจถักถอว่ากำหนดสมัชชาประชุมหมายถึงการประชุมสมัชชาสามัญ สถานไม่มีอำนาจที่จะไปกำหนดสมัชชาประชุมสมัชชาสามัญ การประชุมวิสามัญก็มีกรณีพิเศษนอกเหนือไปจากมติของสภา เพราะฉะนั้นปัญหาที่เดียวกัน ขณะนี้ปัญหาว่ากำหนดการกำหนดสมัชชาประชุมสามัญนั้นเรามากสมัชชา ไม่ใช่กำหนดว่าสมัชชาสามัญมีใคร สมัชชาวิสามัญมีใคร ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าควรมีสองสมัชชา คือสมัชชาสามัญที่เราเรียกว่าสมัชชาสามัญ แล้วที่กำหนดว่าวันที่ ๑ ตุลาคมนั้นก็แล้วแต่เป็นสมัชชาสามัญคือหมายความว่าปี ๕๑ มีสองสมัชชา ปี ๕๒ - ๕๓ เป็นสิทธิของสมาชิกที่จะเสนอแต่ละๆ ไป ไม่ใช่เสนอคราวละครั้งเช่นที่ผมเห็นว่าควรมีสองสมัชชาตามญัตตินี้ที่ว่า ขอกำหนดควมเริ่มสมัชชาประชุมประจำปี ๒๕-๕๑ เราจึงเห็นว่าควรมีสองสมัชชา สมัชชาที่สองทำเป็นต้องกำหนดก็เพื่อประสงค์อยากให้สมาชิก ได้มี โอกาสทราบกำหนดล่วงหน้าว่าวันทำงานของตัววันไหน ส่วนสมัชชาประชุมวิสามัญนั้น ตัวแล้วแต่ รัฐบาลเขาจะประกาศกฎฎีกาเรียกประชุมขึ้นมา ข้าพเจ้าขอให้มีสองสมัชชา

ประธานสภาผู้แทน : ประเด็นที่ผมให้สถานวันจลย คือ สมัชชาประชุมสามัญไม่ใช่สมัชชาประชุมวิสามัญ คือ พวกประเด็นในสมัชชาประชุมสามัญประจำปีนั้น ยี่หนึ่ง ๆ จะมีสมัชชาเดียวหรือหลายสมัชชา ทุกคนบอกว่ากำหนดกันสองสมัชชา และที่หน้าให้กำหนดกันใหม่มันตลอดรวมกันมันออกหน้าที่เคยปฏิบัติกันมาเรา กำหนดกันออกไปจนกระทั่งหมก ฮาย

ของมนตรีทั้งเท่าที่เชิญมาเสวยเสวยนั้น เว้นไว้แต่ที่ประชุม จะเปลี่ยน
มัตถกัตถ์ ถ้าไม่มีเปลี่ยนก็ว่าวันไหนวันนั้น ก็วางเฉย ๆ มาถึงเมื่อถึง
สักก็ความปรารถนาก็ว่า ๆ อย่างแก้หมัดจะมาถึงก็จับกันเอง ที่กำหนดนี้
ใช้กำหนดกัน เว้นไว้แต่ที่ประชุมจะกำหนด ท่านหนึ่งเสนอให้
สมมติแก้ว และท่านหนึ่งก็ระใหม่สงฆ์สมัย ก็ตั้งฟังพระพรหมเทศที่ประชุม
ต่อไปอีก

นายบุญเพ็ง พรหมคุณ (ศรีพระเกษ) : ข้าพเจ้าคิดว่าการ
ประชุมคราวนี้ยังไม่เป็นสมัชชาสามัญตามรัฐธรรมนูญ ก็กล่าวว่ามีกรรมการ
เลือกคงแล้วอย่างช้าไม่มีเกินหนึ่งเดือนก็มีการเรียกประชุม ข้าพเจ้าคิด
เสนอว่าสมัชชาสามัญนี้ไม่ควรกำหนดที่หน้าผู้เสนอ ทั้งนี้
ข้าพเจ้าขอเสนอว่าควรถูกกำหนดสมัชชาสามัญเพียงข้อนี้ ๆ เพียงหนึ่งสมัชชา

ประธานสภาผู้แทน : ท่านสมาชิกผู้ใดปรารถนาจะเสนอ
รัฐธรรมนูญมาตรา ๕๒ นั้น ในข้อหนึ่ง ๆ สมัชชาประชุมสามัญครั้งหนึ่ง
หรือหลายสมัยแล้วแต่สภาผู้แทนจะกำหนด การประชุมครั้งแรก ต้อง
กำหนดให้สมาชิกมาประชุมภายในสามสิบวัน นับแต่วันเลือกตั้งประจำ
ให้สภาผู้แทนเป็นผู้กำหนด และในมาตรา ๕๓ สมัชชาประชุมสามัญ
หนึ่ง ๆ มีกำหนดเวลา ๙๐ วัน แต่พระมหากษัตริย์จะทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้ขยายเวลาออกไปอีกก็ได้

ในครั้งนั้นเราถือว่าเป็นการประชุมสามัญ เพราะว่าตามพระราช
กฤษฎีกาเรียกสมัชชาประชุมสภาเรียกออกก่อนแล้ว สมัชชาเป็นเช่นนั้น เพราะ
ว่าเมื่อมีพระราชกฤษฎีกาประกาศอย่างนี้ เราจะถือเห็นอย่างอื่นก็ไม่ได้
ได้ก็ไปขอยกกันมาเป็นเวลาพอสมควรในขั้นนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็น
ว่าพระธรรมนูญได้แล้ว ฉะนั้นขอให้ประชุมวันนี้นั้นจึงเรื่องนั้นในประเด็นนี้จะนำ
มาปรึกษาถกกันคิดว่าควรมีสมาชิกประชุมเพียงหนึ่งสมัยหรือหลายสมัย ข้าพเจ้า

ตลอดมาประชุมว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะมีหลายสมัย ขอให้ไปรอก
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะมีเพียงสมัยเดียว
ไปรอกยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๐ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันจำกัดประชุมที่เดิมให้มีสมัยประชุม
สามัญของสภาเพียงสมัยเดียว

ท่านผู้ใดหาเรื่องวันร่วมสมัยประชุมที่มีประชุม ได้ลงมติ ให้มีสมัย
ประชุมเพียงสมัยเดียวเท่านั้น และสมัยประชุมที่เห็นสมัยสามัญอยู่แล้ว
ก็เช่นนั้นก็เชื่อว่าในวันร่วมประชุม เพราะฉะนั้นเราจะกำหนดวันร่วม
สมัยประชุมประจำปีต่อไป

นายกคล้าย ละออองมล (สงขลา) : เรื่องสำคัญที่ขึ้นขึ้นอันนี้ว่า
หมดข้อหาแล้ว ขี้หน้าไม่ควรกำหนด ดูเหมือนไม่กำหนดจะดีกว่า
ดูเหมือนความวิรุจรวมอนุญาตเห็นๆ ไม่ใช่หวั่น เราคือที่กำหนดกัน
ขี้หน้าจะดีกว่า ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างนี้

นายเพชรชาติ บุลยรัตพันธ์ (ร้อยเอ็ด) : ถ้าข้าพเจ้าฟังไม่
ผิดแล้ว ท่านผู้แทนก็ยังไม่แน่ใจในการกำหนดวัน คิดจะเป็นวันไหน
ข้าพเจ้ากลัวเหมือนกันแล้วด้วยความเห็นใจท่านสมาชิกและรัฐสภาทุกๆ คน
ได้ใช้สัจมา ไม่ใช่ฟังตัวข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นการกำหนดวันประชุม
และท่านจะตกลงกันทั้งหวั่นกันนี้ แต่ข้าพเจ้าว่าไม่เหมาะก็ยกดูกลาง
ควรระลึกัน แต่จะเพราะขึ้นที่เห็นไปก็ตัวข้าพเจ้าอยากให้รัฐสภาเป็น
ผู้วิวัฒน์กำหนดสมัยประชุมด้วยความเห็นอกเห็นใจ ที่ข้าพเจ้าพูดๆ

เพียรสู้กันเถิด สำหรับเรื่องกำหนดสมัยประชุม เพื่อที่จะทำงานร่วมกับ
 รัฐบาล สักครั้งในเร็ววันกำหนดสมัยประชุม เพราะจะทำงานร่วมกับ
 รัฐบาล เพราะฉะนั้นเมื่อเราเริ่มแน่ใจ แม้แต่ท่านผู้กล่าวเมื่อก่อนยังไม่
 มั่นคงแนใจแล้ว เรายังคิดว่ารัฐบาลนี้ที่กำหนดว่าสมัยประชุม
 สำหรับกับสมัยหนึ่ง คือสมัยสำหรับการประชุมคราวนี้ ก็เป็นตามรัฐ
 ธรรมนูญอยู่แล้ว นี่ข้าพเจ้าพูดสำหรับในเรื่อง รัฐบาลกำหนดสมัย
 ประชุม ย่อมว่าต้องประเดี๋ยวประด๋าวแน่แนบแน่อย่างใด ก็อันนี้แต่ท่านประธาน
 และสภาจะวินิจฉัยคดีต่อไป

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ท่านประธาน ก็ได้
 บอกแล้วว่าสมัยประชุมสามัญสำหรับปีนี้ เช่นอันเริ่มไปสัปดาห์วันเริ่ม
 ประชุมคือ วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ก็กำหนดวันเริ่มสมัยประชุมเช่น
 ที่ไม่จะอ้างให้ลี้ภัย ถ้าท่านประธานยกกว่าปีนี้เริ่มกันใหม่ ปี ๘๓
 ก็เริ่มกันใหม่ ปี ๘๔ ก็เริ่มกันใหม่อีก ก็ให้เช่นระเขยยกเขยกัน เมื่อ
 ที่ประชุมรับรองว่าสมัยสามัญมีสมัยเดียว และสมัยนั้นก็เริ่มมาตั้งแต่
 วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ไปจนครบ ๘๐ วัน เมื่อเห็นเช่นนั้น สมัยประชุม
 ของทุก ๆ ปีไม่ต่างกัน ถ้าจะโยงไปถึงที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ซึ่งจะเห็นอัน
 ไปไม่ได้ ถ้าหากว่าปี ๘๒ กำหนดวันที่ ปี ๘๓ กำหนดวันที่ ปี ๘๔
 ก็กำหนดวันที่ แล้วความจริงข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วย อย่างที่เคย เพราะ
 ว่ารัฐธรรมนูญเป็นเพียงชั่วคราว อีกไม่ช้าร่างมาใหม่ ที่กำหนดไว้ปี ๘๑
 หรือปี ๘๒ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเสียเวลาไปเปล่า ๆ รัฐธรรมนูญเพียง
 ๖ เดือนหรือ ๑ ปีร่างเสร็จ ก็ในปี ๘๑ แล้วปี ๘๒ จะได้ความอะไร
 เสียประโยชน์เปล่า ๆ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่เช่นนั้น ที่ท่านสมาชิกอภิปราย
 ใช้มาใช้กันอย่างนี้ ในการประชุมคราวนี้ เราประชุมกันตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๕๓ ดังต่อไปนี้ ประชุมกันตามนี้ ส่วนการ
กำหนดสมัยประชุมจะมีในข้อใดอีก หรือจะมีในขั้นถัดขึ้นนั้น ขึ้นอยู่กับ
ของสถานที่ ทักท้วงครั้งแรกจะยกขึ้นปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้น
ที่จะทำต่อไปเป็นมติของสภาหรือไม่ หลายสมัยจะเริ่มต้นแล้วแต่สภาจะ
กำหนด และไม่ใช่ว่าวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ เป็นวันเริ่มสมัยประชุม
สามัญ สำหรับครั้งนี้จะเป็นบรรพตฐานสำหรับข้อใดก็ไม่ใช้เช่นนั้น
ข้อใดไปสภาจะกำหนดวันใดวันหนึ่งก็ได้ ถัดจากตามมติของสมัย วันเริ่ม
สมัยประชุมนี้ สภาจะต้องกำหนดว่าอย่างไร

นายเลียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : ผมก็ฟังอยู่เหมือนกัน
สภาจะเรียนถามรัฐบาล.ผมคิดว่า จะแก้รัฐธรรมนูญจริงไหม ถ้า
สภาจะแก้รัฐธรรมนูญอยู่แล้ว ถ้าจริงแล้วก็คงจะมีประโยชน์
อย่างไร แล้วตกลงจะร่างไว้ที่ซึ่งไปจนถึงรัฐธรรมนูญใหม่ นั่นก็คง
เลิกไปในตัว ผมก็ขอเรียนถามว่า รัฐบาลจะมีความเห็นอย่างไรเรื่อง
ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ :
ในเรื่องนี้ถ้าท่านได้พิจารณารัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมแล้ว ท่านจะ
เห็นว่าปัญหาในเรื่องที่จะร่างรัฐธรรมนูญนั้นการ วิเริ่ม สก. ที่ รัฐบาล
รัฐบาลจึงไม่อยากจะมีความคิดเห็นอย่างไร แต่ขอขอกว่า ส.ส. ของ
รัฐบาล จะให้ความร่วมมือกันได้แล้ว ถ้อยคำที่จะให้ความร่วมมือกันอย่างไร

หลวงอรอดพรพิศาล (ตราด) : ถ้าหากว่าเราจะเริ่ม เช่น
เราจะกำหนดเสียในคราวนี้ว่าจะกำหนดวันเริ่มประชุมสมัยสามัญ ประจำ
ในปี ๒๒-๒๓ จะเอาวันใดนั้น ท่านประธานก็ไม่เคยเป็นประธาน
ในรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวสักครั้ง ผมเองก็ยังไม่เคยเห็นสมาชิก
เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นได้ว่า เมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญถาวร เมื่อไรแล้ว

วันนั้นก็เหมือนมีประชุมสัมมนาสามัญ เพราะฉะนั้นเวลานั้นเราจึงไม่ควรกำหนด
เลเวลว่าจะควรเป็นวันใด เราควรตั้งเป้าหมายไว้ว่าใช้รัฐธรรมนูญถาวร
เมื่อไรแล้ว เมื่อนั้นแหละจึงจะเป็นวันประชุมสามัญสามัญ

นายเลียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : ทัศนะผมเห็นตามเมื่อ
ก่อนไม่ได้หมายความว่ารัฐบาลจะเป็นคนร่าง แต่เห็นที่เข้าใจกันอยู่ว่า
รัฐบาลมีเจตนาจะสร้างรัฐธรรมนูญตามที่ประกาศนั้นหรือไม่ เพราะ
การสร้างนั้นรัฐบาลเป็นคนสร้าง แต่ถ้ารัฐบาลไม่ทำก็เข้าไปได้ยาก
แต่ถ้ารัฐบาลทำก็เข้าไปได้ง่าย กระผมมีความหมายอย่างนั้น ถ้าเรา
คิดทั้งใจร่วมกันที่จะทำรัฐธรรมนูญใหม่อยู่แล้ว ข้อตกลงวันนั้นจะเป็น
การผูกพันใหม่ ถ้าไม่ผูกพัน เป็นข้อตกลงเฉยๆ ถ้ารัฐธรรมนูญใหม่
ขึ้นมาจากข้อตกลงนี้ก็หายไปตามสภาพของมัน เพราะฉะนั้นก็แค่เพียง
ข้อตกลงกันว่าจะสร้างรัฐธรรมนูญใหม่ แต่ไม่ได้หมายความว่าจะให้
รัฐบาลเป็นผู้ร่างฝ่ายเดียว ก็ควรจะเข้าไปสู่วาทะศิลป์

นายโทติ วิชัยดิษฐ (สุราษฎร์ธานี) : ความจริงรัฐธรรมนูญ
เราจะแก้หรือไม่ใช่คนละเรื่อง ถ้ารัฐธรรมนูญใหม่ไม่ไต่ผล การ
ประชุมกันไม่ได้ผลเหมือนกัน กฎหมายเมื่อทำไปแล้วก็ใช้ก็เป็นกฎหมาย
ข้าพเจ้าเห็นว่าเราประชุมกันมานานแล้วควรลงมติกันได้แล้ว ไม่จำเป็นจะ
ตั้งข้อคำถามอย่างประเดี๋ยวประด๋าวว่าเราจะกำหนดวันใดก็ได้แล้วแต่สภา ส่วน
รัฐธรรมนูญจะใช้หรือไม่นั้นผมไม่เห็นแปลกอย่างไรเลย เพราะฉะนั้น
ขอให้ลงมติดังนี้คือว่าจะกำหนดวันที่เท่าไร ขอเสนออย่างนี้

นายเลียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : สำหรับกระผมขอตกลง
กันว่าเวลาเมื่อไร ส่วนรัฐธรรมนูญจะเป็นอย่างไรขอไปอีกอย่างหนึ่ง
กระผมขอเสนอเกี่ยวกับหาเหตุผลเสนอนี้ ส่วนข้อหาที่จะกำหนดเรา
วันไหน ถ้าจะแก้ไขเอาเมื่อก่อนประชุมกัน เป็นสมัยประชุมสามัญ ก็ไม่มี

ปัญหา แต่ตัวเราประชุมกันในวันเสาร์ เวลาที่แก้พระราชาคณะฎีกาหรือไม่มี และจะเห็นผลอย่างไร แต่ไหน ชักให้รู้ที่เข้าใจแล้วให้กระผมทราบด้วย

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ (ละเชิงเทรา) : ความจริงในเรื่องนี้ รัฐธรรมนูญก็ได้บอกชัดแล้วว่า สำหรับ การประชุมกัน ในครั้งนั้น นั้น เรา ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญคือเรียกให้มาลงประชุมภายใน ๔๐ วัน แต่กฎหมายมีว่า จะกำหนด สมัยประชุม เมื่อไรนั้น เก็บอำนาจ ของสภาที่จะกำหนด ไม่ใช่ใ้เกี่ยวข้อง ถึงว่า ถ้าเรามาประชุม คราวนี้ แล้ว เราจะตั้ง ดิจ ปฏิบัติต่อไป เพราะการกำหนดกันนั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของสภานั้นจะกำหนดกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ปัญหาที่สมาชิกผู้ มีเกียรติ โศกเสนาชนมานั้น คนละประเด็น คือไม่เกี่ยวกับที่เราประชุมอย่างนี้ คือประชุมตาม รัฐธรรมนูญ กำหนด ว่าต้องเรียกประชุม ภายใน ๓๐ วันภายหลังจาก เลือกลงเสร็จแล้วแล้วเราบอกว่าประชุมสามัญ วิสามัญ ปัญหาที่พูด สำหรับสมัยประชุมคือไป เขาเมื่อไรก็คนละเรื่องไม่เกี่ยวกับที่เราประชุม ขณะนี้

ประธานสภาผู้แทน : ความหมายของคุณกิจจา ขกกว่าวัน ไม่เกี่ยวข้องกันหรือ ทศคุณกิจจาพูด

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ (ละเชิงเทรา) : คือเรื่องสมัยประชุมถ้า หากว่าที่ประชุมตกลงว่าทั้งสมัยประชุมสมัยที่เกี่ยว ขันมีสมัยประชุม แล้วก็ไม่มีการไป ส่วนที่จะพิจารณาจะประมาณเดือนพฤศจิกายนก็เรียก ประชุมวิสามัญได้ ปัญหาที่ยังไม่มีสมัยประชุม ก็มีในข้อไป ข้อไป จะเอาสมัยประชุมสามัญเมื่อไรก็เก็บอำนาจของสภา

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : ขันว่ากำหนด กันแล้วช่วยการที่จะกำหนดถึงที่ต่าง ๆ ไป เพราะเราที่ไม่ทราบว่าคำพูดของ สภาจะแน่นอนแค่ไหน เพราะเท่าที่ฟัง ๆ มาจนถึงเดือนแห่ง ๆ แล้ว

ว่ากระผมจะทำอะไรกัน ถ้าคุณมีของขวัญมอบให้ก็ได้ ยี่หน้าก็กำหนดกันใหม่
 นายกุหลาบ แก้ววมล (นนทบุรี) : พุทมาดก็เข้าเรื่อง แล้ว
 รู้สึกว่า กฎหมาย รัฐธรรมนูญ ไม่เกี่ยวกับ สภา จะลงมติ เสนอ กำหนด วัน
 ประชุม ก็อย่างเดียวกัน รัฐธรรมนูญกำหนดให้สภากำหนดก็ได้ จะเอา
 รัฐธรรมนูญถาวรหรือชั่วคราวอะไรก็ได้ทั้งนี้ ถ้าเราไม่เคารพ
 กฎหมายรัฐธรรมนูญแรกก็ไม่มีโลกาคนึงในสภา เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้อง
 มีแค่มีกฎหมายรัฐธรรมนูญแล้วเราค่อยมาลงมติแต่มีรัฐธรรมนูญมา ไม่
 ต้องรอนั้นรอกันนี่ประเด็นอะไรละไรกัน เมื่อมีกฎหมายแล้วเราพ
 กฎหมายทุกหน้าที น้มีการประชุมกฎเคารพกฎหมายสูงสุดของประเทศ
 ถ้าถือว่ารัฐธรรมนูญชั่วคราวไม่สมบูรณ์ก็ตามนี้ ก็ยังไม่ขอมาประชุม
 ไม่ได้ ข้าพเจ้าขอสรุปเพื่อประหยัดเวลาของท่านผู้ทรงวุฒิทั้งหลาย ขอให้
 ลงมติแล้วเสนอว่าการ ประชุมสามัญ ตามที่ประธาน ยืนยันว่า วันที่ ๑๘
 กุมภาพันธ์ซึ่งสภาลงมติแล้วว่ามีสัมมัยเกี่ยว เหมเอาวันที่ ๑ ตุลาคมไม่ได้
 ข้าพเจ้าว่านั่นสำหรับ ๒๕๕๒ ก็เอาวันที่ ๑ ตุลาคม อย่างผู้แทน
 จังหวัดยะเยิงเถวรา ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้ทรงวุฒิ ข้าพเจ้าเป็นคนใจ ทักประชุม
 สภา กำหนดคนนี้ ข้าพเจ้าขอเสนอว่า เป็นสัมมัยสามัญ ประจำ ครั้งแก่ พ.ศ.
 ๒๕๕๒ ไม่ใช่เช่นนี้ ก็ให้เช่นวันที่ ๑ ตุลาคม ที่ข้าพเจ้าพคนไม่ใช่สัมมัย
 วิสามัญ ข้าพเจ้ารู้สึกพคนเป็นสามัญไม่ใช่วิสามัญ เหมเวียนเมื่อไรก็ได้
 เพราะฉะนั้นขอให้ลงมติ ข้าพเจ้าเห็นเป็นอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : วิถีเสนอลงมติอภิปราย ก่อน เสนอ ไม่ได้
 ตามหลักของสภา เพราะฉะนั้นของคณะจึงประเด็นไว้ว่าวันเริ่มสัมมัยประชุม
 ของคุณต้องการวันที่ ๑ ตุลาคม ตรงกับของท่านผู้เสนอเดิม ทนก็มีของ
 ท่านสมาชิกผู้หนึ่ง คุณเสวกร ขอไทยทอดอกข้อ เสนอเป็นวันที่ ๑๘
 กุมภาพันธ์ ในประเด็นที่กำหนดไว้เหมือนกัน เมื่อความเห็นของสมาชิก

ในสภามันว่า ข้างหนึ่งวันที่ ๑ ตุลาคม ข้างหนึ่งวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์
 นายเทียม ไชยนิรันดร์ (ตาท) : เรื่องการกำหนดสมัยประชุม
 ลงมติไปแล้ว ให้มีการกำหนดขึ้นใหม่ตามที่ท่านประธานขอร้องไปแล้ว
 เช่นอันตกลง เห็นอันว่าคงกำหนดกัน เมื่อกำหนดแล้วข้าพเจ้าขอเสนอ
 ให้กำหนดเป็นวันที่ ๑ พฤษภาคม คือข้าพเจ้าเสนอขึ้นใหม่ เหตุผลที่
 เสนอคือว่าถ้าเราประชุมสามัญ สำหรับปี ๒๔๙๒-๒๔๙๓-๒๔๙๔
 วันที่ ๑ พฤษภาคม ฤดูร้อนที่เกี่ยวกับฤดูฝนเป็นเวลาว่างงาน สำหรับ
 เกษตรกรภาพันช มีนาคม เมษายน เกษตรกรชาดุกฤษ เป็นฤดูร้อนควร
 จะยกเว้น สำหรับเดือนตุลาคม วิทยาลัยอาจะเรียกประชุมวิสามัญก็ได้
 กำหนดวันที่ ๑ ตุลาคมไม่เหมาะ และอาจะเรียกในเดือนพฤศจิกายน
 ธันวาคม ๒ เดือนอาจะจะเป็นได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอเป็นวันที่ ๑
 พฤษภาคม

มีสมาชิกขยับรอง

นายฟื้น สุพรรณสาร (ออยฮยา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ วันที่ ๒๔
 มิถุนายน รัชชาระเบียงของสภานิว และวันที่ ๒๔ มิถุนายนเป็นฤดู
 ที่ราษฎร กำลังทำงาน ต่าง ๆ ถ้าหากว่า ความประสงค์ ของท่าน สมาชิก
 ที่เสนอต้องการจะไปเยี่ยมเยียนทั่วผกผืนอะไร ก็วันที่ ๒๔ มิถุนายน
 เป็นเวลาเหมาะที่สุด สำหรับเดือนตุลาคมทางภาคกลางเป็นฤดูที่เข
 ว่างงานหรือหยุดพักผ่อนด้วย ถ้าหากว่าประชุมกันในวันที่ ๒๔ มิถุนายน
 แล้วจะเหมาะสม ด้วยเหตุผลและนอกจากนี้ถ้อยหาจะใคร่ได้รักษาอะไร
 ไว้สักหน่อย ตามที่ไทยเคยปฏิบัติกันมา ผู้ใดเห็นด้วยโปรดขยับรอง

มีสมาชิกขยับรอง

นายเลียง ไชยกาล (อบตราชาน) : กระผมคิดว่า จะผิด
 เพราะว่าเคยตกลงแล้ว สมัยประชุมสามัญมีครั้งเดียว ไม่บอกว่
 พ.ศ. อะไร นี้ว่าตกลง เมื่อมีครั้งเดียวแล้วท่านเองบอกว่วันที่ ๑๙

กุมภาพันธ์ เป็นต้นว่า สหสัมพันธ์ประมุขสภาผู้แทนราษฎร เวลาจะตกลงอะไร
เกินกว่านี้ ถ้าเดิมมี ๓๕ บ้าง ๑๘๙ บ้าง ๑๘๙ บ้างจะไว้ข้างมสรวินกัน
เล็กน้อยไป บัญชีว่าเราประชุมอะไรกัน เพราะ พ.ศ. ๒๔๘๒ นั้น
เห็นข้อเสนอกใหม่ ไม่ใช่ประเด็นที่ได้เคยกัน เพราะท่านผู้เสนอข้อกัต
นั้นเสนอญัตติครั้งคนแรกกับคนไป พ.ศ. ทนเป็นเรื่องใหม่ ที่เสนอหมาย
ความว่าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ถ้าท่านประธานเห็นชอบ เราได้ความ
แล้วว่า สหสัมพันธ์ประมุขสภาผู้แทนราษฎร และเข้าใจกัน ไทยไม่คิดจะ
ตั้งแต่วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์เป็นวันสมัชชาประมุขสภาผู้แทนราษฎร และใช้ตั้งแต่วัน
เป็นต้นไป เห็นว่าจะไม่มีกฏทะเลาะไร้อีก ผมเห็นว่าพยานประธานอีก
ประชุมเสียก่อนเป็นอย่างไร แต่ไม่ใช้จัดเช่นเดิมนะครับ.

นายถ้วน เวชชาดิگانนท์ (นครปฐม) : ความจริงข้าพเจ้า
ฟังก็รู้สึกว่าตกลงจะเดินไปสักหน่อยก็ประชุมครั้งที่เราประชุมตามข
บัญญัติแห่งรัฐธรรมนุญ เราเลิกตั้งเสร็จเราจะตั้งประชุมตามพระราช
กฤษฎีกาภายใน ๓๐ วัน เป็นสมัชชาประมุขสภาผู้แทนราษฎร หากใช้มติของที่ประชุม
สภาผู้แทนราษฎร แต่เขียนไปตามขบัญญัติแห่งรัฐธรรมนุญ เพราะ
ฉะนั้นสภาผู้แทนราษฎรนี้ สมัชชาประมุขสภาผู้แทนราษฎรก็ว่าเราจะไม่กระทำ
ได้ในวันที่ ๑ ตามทูลเสนอญัตติเสนอ วันที่ ๑ ตุลาคมได้ ไม่ใช่เขียน
ไป มี ๒๙๘๑ นทว่าข้าพเจ้าขอถนอมน ข้าพเจ้าขอให้ความตกลง
ประการลงในข้อนี้

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ข้าพเจ้าเองไม่ได้
เสนอว่าวันเริ่มสมัชชาควรเป็นวันที่ ๑๘ แต่กลับเขียนว่า วันที่
ประชุมตกลงแล้ววันประชุมเป็นสมัชชาผู้แทนราษฎรเป็นวันที่ ๑๘ แต่ท่าน
ประธานบอกว่าไม่ใช่ ข้าพเจ้าก็ใครเสนอ ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับวันที่ ๒๐
มิถุนายน เหตุผลนั้นหลายประการ คือเราใช้เวลาให้รัฐสภาท่าน

งานของวิชัย ไปช่วยระยะเวลาหนึ่ง กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน
ก็ยังมีเวลาประชุม ตุลาคม พฤศจิกายน ประชุมวิสามัญซึ่งจะจัด
ประชุมเรื่องงบประมาณ ซึ่งในพวกที่ตกๆก็เช่นสมัยสามัญ ถ้าหาสมัย
สามัญ ตุลาคม พฤศจิกายน ธันวาคม

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : เรื่องเหล่านี้พูดกันมาเกิด
แขนง ๓ แขนง ขึ้นเรื่องสุดตัว ๑ พวกหนึ่งจะไม่มีการโต้เถียง เพราะ
เราเห็นผลจนมีความเห็นอย่างที่ว่า แล้วต้นคนหนึ่งบอกว่า ๒๘ มิถุนายน
อีกพวกหนึ่งบอกว่า วันที่ ๑ ตุลาคม และเรื่องก็ยกกันแล้ว ลงมติกันได้
แล้ว ไม่ต้องเถียงกันเลยดีกว่า

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย เจ้าของ
ญุกก็เสนอนวันที่ ๑ ตุลาคม มีอีกคนหนึ่งเสนอนวันที่ ๑ พฤษภาคม อีก
คนหนึ่งเสนอนวันที่ ๒๘ มิถุนายน มีผู้เสนอนวันเว็สมัยประชุม ๓ วัน

นายสาคร กลั่นผลา (พังงา) : ตามที่ท่านสมาชิกเสนอน
วันที่ ๑ พฤษภาคม เห็นวันประชุมนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะข้าพเจ้า
เดินทางลำบากเกี่ยวกับมารัฐมนตรีลงมติกันแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : ขอถามความเห็นที่ประชุมกันแล้วกัน คือ
มี ๓ วัน วันที่ ๑ ตุลาคม วันที่ ๑ พฤษภาคม และวันที่ ๒๘ มิถุนายน
ก็ขอความเห็นที่ประชุมเช่นต้นตบไป คือคงแต่ข้างหลังขึ้นไปหาข้างหน้า
ในประเด็นแรกวันที่ ๒๘ มิถุนายน ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเป็นวันที่ ๒๘
มิถุนายนหรือวันอื่น ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นวันที่ ๒๘ มิถุนายน
ขอให้ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นวันอื่น ขอให้
ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกถาวร ๘๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าที่ประชุมเห็นว่าควรเป็นวันขึ้น
วันขึ้นศกเดือนที่ ๑ ตุลาคมหรือวันที่ ๑ พฤษภาคม ท่านผู้ใดเห็นควร
เป็นวันที่ ๑ พฤษภาคมโปรดยกมือขึ้น

สมาชิกถาวรมือ ๘ นาย

นายขาว ชรรณสุชาติ (สุรินทร์) : การลงมติแล้วไป ยก
มือขึ้นแล้วแปลว่าเห็นประเด็นต่างหากใช้ใหม่ ส่วนที่ระงับมือคือไป

ประธานสภาผู้แทน : นี่ๆ เอะ คิดว่าวันที่เสกคืน ๓ วัน ความ
ถูกต้องอันถูกต้องคือความถูกต้องข้างหลังไปข้างหน้า คือ วันที่ ๒๘ มิถุนายน
เป็นวันหลัง ฉะนั้นคือเงาวันที่ ๒๘ มิถุนายนหรือวันอื่น วันอื่น
คือหมายความว่า ๒ วันที่ยังเหลืออยู่ เมื่อที่ประชุมลงมติให้เป็นวันอื่น
คือวันที่ ๑ ตุลาคม และวันที่ ๑ พฤษภาคม เพราะฉะนั้นจึงถามที่
ประชุมว่าใครเห็นวันที่ ๑ พฤษภาคมก็ละอันขึ้นไป และใครไม่เห็นด้วย

หลวงอรุณพรพิศาล (ตราด) : การที่ท่านประธานเอาหน่วย ๆ
เดียว ไปสู้กับ ๒ หน่วยไม่เป็นการยุติธรรม ขอเสนอใหม่ ใครต้อง
การวันที่ ๒๘ มิถุนายน อย่างหนึ่ง ใครต้องการวันที่ ๑ พฤษภาคม
อย่างหนึ่ง และใครต้องการวันที่ ๑ ตุลาคมอย่างหนึ่ง

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ที่ปรึกษาที่ประชุมปฏิบัติอย่างนี้ ไม่
ใช้หน่วยเดียวไปสู้ ๒ หน่วย ไม่ใช้ท่านงั้นท่านงั้น เพราะฉะนั้น
ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย วันที่ ๑ พฤษภาคม ขวโคงโปรดยกมือขึ้น

สมาชิกถาวรมือ ๒๘ นาย

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ขะท่านประธานกรุณา
พูดบ้าง ๆ หน่วย สมาชิกทั้งหลายไม่มีใครได้ยินเลย

ประธานสภาผู้แทน : ศักดิ์มีผู้เห็นควรวินาที ๑ พฤษภาคม ๕
 นาย ผู้ที่ไม่เห็นด้วยมี ๒๕ นาย ประเด็นที่ตกลงกันคือว่าเมื่อก่อนไม่เห็นวันที่
 ๑ พฤษภาคม ก็เหลืออีกอันหนึ่ง คือวันที่ ๑ ตุลาคม ก็เป็นอันว่า
 ประชุมลงมติให้เอาวันที่ ๑ ตุลาคมเป็นวันเริ่มสมัยประชุม หกครั้งเขี่ย
 วาระขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๓๐ นาฬิกา

ประเสริฐ	บัณฑิต	ผู้ตรวจงาน
ประสิทธิ์	ศิริสุชาติ	..
สุรินทร์	สพลากร	..
สุชนันท์	จิตรถดึก	..
จำรูญ	ชัยมีบุตร	..
พิพัตน์	เอกะโรหิต	..
ทวารวิรัตน์	สุบุญ	..
เสถียร	จารุณี	..
ไศล	ศุภระวาทิน	..
โสมเนลา	สพลากร	..
กฤษม	พลยศสังวาลย์	..
ประสิทธิ์	จินตคามิย์	..

เจริญ บัณฑิต
 เลขารักษารัฐสภา

เกษม บุญศรี
 ประธานสภาผู้แทน

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร